

குத்துவுகள் காப்பதூல்யம்

சுரேஷாந்தார்ச்சன்

குடுபுக்கள்
காப்பதில்லை

குவோத்துங்கள்

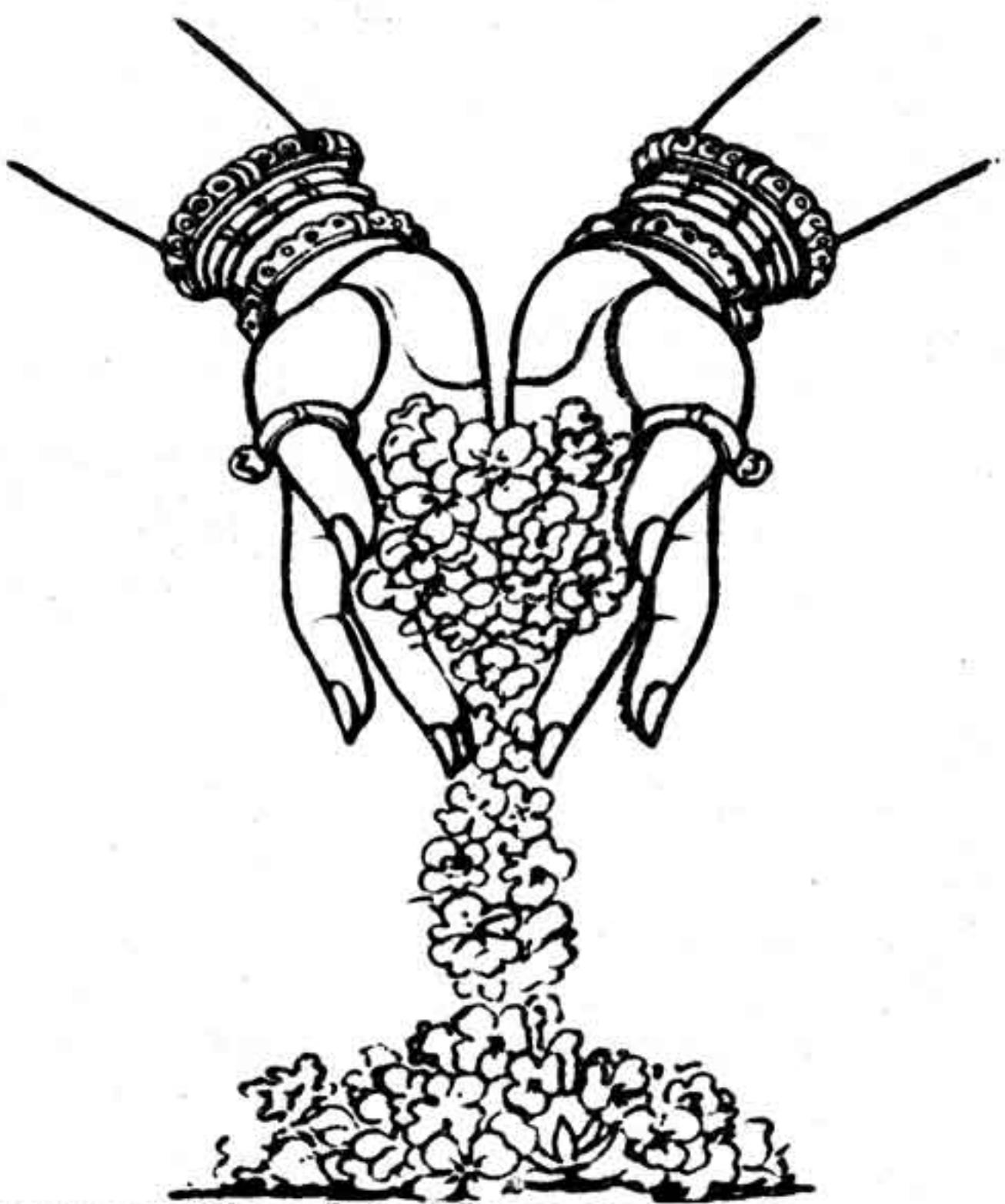
108, உஸ்மான் சாலை,
தியாகராய் நகர்,
சென்னை-17

முதல் பதிப்பு: மே, 1990

© டாக்டர் வா.செ.குழந்தைசாமி
B.E., M.Tech., D.S.S., Ph.D., D.Litt.
(குலோத்துங்கன்)

விலை ரூ.9.00

Typeset by: VALLI LASER GRAPHICS, MADRAS - 18.
Printed at: SUNITHA PRINTERS, MADRAS - 5.

என்னை வளர்த்தாரின், இரவு பகலாகத்
தன்னை அழித்தெனக்குத் தடம் சமைத்த தந்தையரின்,
அன்னை எனும் பெயரின் அழியாத காவியத்தின்
பொன்னை நிகர்த்த பதம் போற்றிப் படைக்கின்றேன்.

புரீஷுஷா

காலம் உணர்ந்த கவிஞர்

கவிஞர்கள் காலத்தைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும். இன்னும் சொன்னால் காலம்தான் கவிஞர்களை உருவாக்கி வெளிப்படுத்துகிறது. ‘கவிதை எழுத வேண்டும் என்பதற்காகவே கவிதைகளை எழுதிக் குவிப்பது’ ஒருவகை. தம்முள் எழும் நச்சரிப்பு, வேதனை, குழந்தையில் அல்லது இன்ப எழுச்சி, ஊக்கவுணர்வு போன்றவற்றால் கவிதை புனைவது பிறிதொருவகை.

எழுதிக் குவித்தவற்றை எட்போட்டுக் காவியத்தைப் பளுவின் அடிப்படையில் பழந்தமிழர் பார்த்ததிலை என்று குலோத்துங்கன் பாடல் இசைக்கின்றது. அம்மட்டோ தவமிருந்தும் காண்பதிலை தமிழ்க்கவிதை பெற்றநிலை என்பதும் அவர்தம் முடிபாகும். இத்தகைய அழுந்திய உணர்வினில் வித்திய சிந்தனைகளாதவின், அவர்தம் பாடல்களும் காலத்திற்கேற்ற கவிமணிகளாகித் தரத்தில் உயர்ந்து நிற்கின்றன.

‘பாவலன் அல்லன் நான்; பாவலனாகிடும் ஆவலும் இல்லேன்’ என்று தம்மை அறிமுகப் படுத்திக்

கொள்ளும் இவர் 'எழில் தமிழ்க் கவிமகள் தன்வழி ஈர்த்தனள்; அதனால் என்வழி தவிர்ந்து இடறினன்; இடறியேன் காதலின் மொழிந்த கட்டுரையே இவை' என விளக்கம் தருகிறார் (வளர்க் கவிதீர்வு, குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம்). தாம் கவிதை எழுதுவதற்கான காரணங்களையும் பிறிதோரிடத்தில் நன்கு தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

நாடெனைப் போற்றும் என்றும்
 நல்லிசைப் புலவர் செய்யும்
 ஏடெனைப் புகழும் என்றும்
 இலக்கண இலக்கி யத்தின்
 பீடெனக் குள்ள தென்றும்
 பிழைசெயேன்; பெருகும் நெஞ்சம்
 பாடெனப் பணித்த போது
 பணிந்தவன் பாடு கிண்றேன்
 கவலுமென் நெஞ்சின் பாரம்
 கவிமகள் தணிப்பாள்; மிஞ்சம்
 அவலம்நின்று) அழுத்தும் காலை
 ஆறுதல் தருவாள்: இந்தப்
 புவனமும் கடந்த கோடிப்
 பொலிவினள்; புலன்கள் யாவும்
 கவரும்னன் கவிதை நங்கை
 காதலாற் பாடு கிண்றேன்.

(வளர்க் கவிதீர்வு)

நெஞ்சம் 'பாடு' எனப் பணித்தபோது, அந்த நெஞ்சத்தின் கட்டளைக்குப் பணிய நேர்வதால் பாட்டு பிறக்கிறதாம்! 'அவலம்நின்று அழுத்தும் காலை ஆறுதல் தருவாள்' எனப் பாடுபவர் பாடல்களே, இவர்தம் இக்கூற்று முகமன் அன்று என்று மெய்ப்பிக்கின்றன.

ஒருவரிடம் பாட்டுத்திறம் - படைப்பாற்றல் இருக்கி ரதா என அவர்தம் பாடவின் ஒரு பாடலைப் படித்ததுமே முடிவுக்கு வந்துவிடலாம். ஏன், ஓர் 'அடி'யே உண் மையை உணர்த்திவிடும். கவிஞர் குலோத்துங்கன் இளமையில் 'பாரதிதாசன் பரமபரை' எனும் பகுதியில், பொன்னி என்ற சிறந்த இலக்கியத் திங்களிதழ் வழி நாட்டுக்கு அறிமுகமானவர். அவரிடம் 'பாரதி பரம்பரை' எனக் குறிக்கத் தக்க இயல்புகளும் நிரம்பவே காணப்படுகின்றன. ஆயினும் அவர்கள் இருவரினும் மேற்பட வளர்ந்துவிட்ட, இன்றைய காலப்பகுதியை அவர் எதிரொலிப்பதால், அவர்களின் மறுபதிப்பாக மாறிவிடாமல் வளர்ச்சிநிலை காட்டுகிறார். நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் மானுடத்திற்கும் இன்றியமையாத - தேவைப்படுகிற, தவிர்க்கவியலாத தமிழ்க் கவிஞராகிவிடுகிறார்.

இவர் ஓர் அறிவியல் அறிஞர், பொறியியல் வல்லுநர், சிறந்த ஆட்சித் திறனுடைய துணைவேந்தர், உலகளாவிய மதிப்புக்குரியவர் என உயர்ந்துள்ளமையால் போலும் இவர் ஒரு 'கவிஞரூட் சிறந்த கவிஞர்' எனும் மாண்பு தமிழுலகில் இன்னும் உரிய அளவுக்கு உணர்ப்படாதிருக்கிறது. எனினும் இவரது கவிதைகள் தமிழுலகில் படிப்படியாக அறிமுகமாகிக் கொண்டு வருகின்றன. எனக்கொரு நம்பிக்கை இருக்கிறது. 'பேர்ஸ்பக்' என்ற அமெரிக்க மருத்துவப் பேரறிஞர், சீனாவில் அத்துறையில் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றிப் பேரும் புகழும் பெற்றவர். ஆனால், அவர் எழுதிய நாவல்களாலேதான் உலகப் புகழும் பெற்றார்; நோபல் பரிசும் பெற்றார். இன்று அப்பேராசிரியை தம் வாழ்நாளில், துணைப் பணியாக மேற்கொண்ட இலக்கியப் பணிக்காகவே நினைவுகூரப் பெறுகிறார். அவர் ஓர் அரிய மருத்துவர் என்பதை உலகம் மறந்துவிட்டது.

‘குலோத்துங்கன்’ முனைவர் வா.செ.குழந்தைசாமி அவர்களின், இதுகாறும் வெளிவந்துள்ள நான்கு தொகுதிகளிலும் பாடல்களைப் படிக்கும்போது, காலப் போக்கில் இவர்தம் இலக்கியப் பணியின் சிறப்பே மேலோங்கித் தமிழுலகில் இவருக்கு ஒரு நிலையான இடத்தைத் தேடித் தரும் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.

துணைவேந்தர் என்பதாலா? தூய தமிழ்க் கவிஞர் என்பதாலா?

வேறு ஒரு சிலரிடையே காணப்படும் போக்கும் இங்கு வெளிப்பட எண்ணிப் பார்க்கப்படுதல் தவறன்று. இவர்தம் தமிழ் நூல்களைப் படியாமலும், பாட்டு நூல்களைப் பார்க்காமலும் உள்ள சிலர், இவரைத் ‘துணைவேந்தர்’ என்ற பதவிக்காகவே பலர் பாராட்டுகின்றனர் எனவும் கூறித் தம் ‘சிறுமை’யை வெளிப்படுத்துகின்றனர். பல பொறுப்புகளில், ஆனால் இலக்கிய உலகோடு நேரடித் தொடர்பு இல்லாத நிலையில் இருந்தும் இவ்வளவு அரிய சிந்தனைகளைத் தெளிவாகத் தமிழில் படைக்க இவரால் முடிகிறதே என வியக்கி றோம். எதனையும் படியாமலும், பாராமலும் கருத்துக் கூறுவாரும் தமிழுலகிற் காணப்படுதல் வேதனைக்குரிய தாகும். அவர்கள் எல்லாம் “இக்கவிதைத் தொகுதியை மட்டுமேனும் ஒருமுறை படித்துப் பார்ப்பார்களாக” எனக் கூறுதல் தவிர, வேறு வகையாக விடையிறுத்தற்கு மனம் ஓப்பவில்லை.

முகமன்களாலேயே வாழ்பவர்கள், ‘எல்லாமே முகமன்களென’ எண்ணி விடுகின்றனர். பிறரைப் பற்றி நெஞ்சம் பிறழ்ந்தும் பேசத் தலைப்படுகின்றனர். தமிழகம் முறையான நெறி நோக்கி அடிவைத்து முன்னேறத் தொடங்கிவிட்ட இந்நேரத்தில், இதற்கெல்லாம் செலவிட அரை நொடிப்பொழுதும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

ஆகவே உண்மை நெறி நோக்கி விரைவதே நம் கடமையாகிறது.

மூதறிஞர் வ.சுப.மாணிக்கனார், ஒருமுறை “ஓன்றிய உணர்ச்சியாலே உடன்பிறப்பாய தம்பி” எனத் தம் உழுவலன்பர்க்குக் கவிதை மடல் வரைந்தார். என்னெப் பொறுத்தவரை, குலோத்துங்கன் கவிதைகளில் நான் ஓன்றிய உணர்வுகளைக் காண்கிறேன். அவற்றை நாடுபட்டுப் படித்தபோது ஏற்பட்ட மன எழுச்சிகளையே இங்கு எழுதுகிறேன்.

விஞ்ஞானமும் மெய்ஞ்ஞானமும்

அறிவியலில் முன்னேறிய நாடுகளைவிட்டுப் பிரிந்து, நாம் மிகவும் பின்னடைந்துள்ளோம். இதனால் மானுடமே ‘செல்வர், வறியவர்’ என்றும் ‘வசதிமிக்கவர், வசதியற்றவர்’ என்றும் பினவுபட்டுவிட்டது. இம்மானுடப் ‘பயணத்தில்’, ‘அரைநொடி நேரம் நின்றோம்யாம், ஆயிரம் காதம் பின்னடைந்தோம்’ எனப் பாடும் நம் கவிஞர், நம்மை விட்டுப் பிரிந்த பயணியர் அனைவரையும் பார்த்து ‘எம்மைவிட்டுப் பிரிந்தது நியாயமா?’ என வினவுகிறார். காதலில் பிரிவு, அவலச்சவை மிக்குத்துன்பம் தருவதையே பாடியும் படித்தும் அலுத்த நமக்கு, இது வேறுபட அமைந்து நம் நிலையை விளக்குகிறது.

**அரைநொடி நேரம் நின்றோம் யாம்; இவண்
ஆயிரம் காதம் பின்னடைந்தோம்
விரைவுடன் தொடர்ந்த மேற்செலவில், எமை
விட்டுப் பிரிந்த பயணியர்காள்!**

என அழைத்து, நாம் பல யுகங்களாக ஒன்றாக உண்டு உடுத்து உறங்கி வாழ்ந்த வரலாற்றை வரிசையாக எடுத்துரைக்கிறார்.

சாரையில ஊர்ந்தனம் ஒருகுழுவாய் - நாம்
தவழ்ந்து நடந்த யாத்திரையின்
தாரைகள் முழுவதும் அழியவிலை - நம்
சரிதையின் நினைவுகள் மறையவிலை!

இவ்வாறு ‘ஒருகுழுவாய்’ இயங்கிய கதையைக்
கூறிவிட்டு, மானுடம் பிளவுபட்டதை எடுத்துரைப்பது
போல் இடித்துரைக்கிறார்!

அறிவியல் என ஒரு தேர்கண்ணர்; அதில்
அமர்ந்தீர், பறந்தீர், மேற்சென்றீர்;
வறியவர் செல்வர்கள் எனப் பிரிந்தோம்: நம்
மாணிடம் பிளந்தது மலைக்கின்றோம்.

எனக்கூறி, ‘விட்டுப்பிரிந்த நாட்டினரே, நீவிர் தனித்து
வாழ்வதும் முறையாமோ’ எனக்கேட்டு, உலக ஒருமை
யைச் செயற்படுத்த வேண்டுகிறார்.

விரைவொடு வளரும் மேம்பாட்டில் - எமை
விட்டுப் பிரிந்த நாட்டினர்காள்:
தரையிடைக் கூட்டுக் குடும்பம்யாம் நீர்
தனித்து வாழ்வதும் தகவாமோ.

உலகையே ‘கூட்டுக் குடும்பமாகக்’ காணும் இவர்
பார்வை வரவேற்கத்தக்கது.

முன்பு மாணிக்கவாசகர் மெய்ஞ்ஞானத்தில் பின்ன
டைந்து நின்றவர்களை எச்சரித்துத் தம்முடன் விரையுமாறு
அழைப்பு விடுத்த பாடலொன்று நினைவுக்கு வருகிறது.

‘யாத்திரைப் பத்து’ எனப் பெயரிய அதில் ‘ஆட்பட்
ஞர், எல்லோரும் வந்து ஒருப்படுமின்! போவோம், காலம்
வந்ததுகாண், பொய்விட்டு உடையான் கழல்புகவே,’ என
மெய்யன்பார் கூட்டமாகிய மானுடத்தை அழைக்கின்றார்.
ஆனால் அங்கங்கே தயங்கி நிற்பார் சிலரைப் பார்த்ததும்,

இப்படிக் காலத் தாழ்வு செய்யாதீர்கள்; அவன் பொன்னடி யில் சென்று நிற்கும் பரிசே ஒருப்படுங்கள்; வாய்ப்பை விட்டுவிட்டு, பிற்பால் நின்று விழித்தால் பெம்மான் பெறுதற்கரியன் என்பதை மறவாதீர் என எச்சரிக்கிறார்.

நிற்பார் நிற்க, நில்லாலகில் நில்லோம்
இனிநாம் செல்வோமே!

பொற்பால் ஒப்பாம் திருமேனிப் புயங்கண்
ஆள்வான் பொன்னடிக்கே
நிற்பீர் எல்லாம்தாழாதே நிற்கும்
பரிசே ஒருப்படுமின்!

புற்பால் நின்று பேழ்கணித்தால்
பெறுதற் கரியான் பெம்மானே!

உடன் பயணியரைப் பார்த்துப் பாடும் இவ்விரு பாடலினும் முன்னைய விஞ்ஞானப் பாடல் முன்னே செல்பவர்களைப் பார்த்துப் பின்னடந்த தம்மையும் அழைத்துச் செல்லுமாறு வேண்டுகிறது; பின்னைய மெய்ஞ்ஞானப் பாடல் பின்னிற்பவர்களை உடன் விரைந்து வருமாறு எச்சரிக்கிறது. அறிவியலில் இன்றும் கேட்டுக் கொள்கூம் நிலையே இருக்கிறது; மெய்யியலில் அரவ ணைக்க முந்துமனம் வெளிப்படுகிறது. இவற்றின் ஒருங்கி ணைவே மானுடத்திற்கு நல்லதென்பது இதனால் போதரு கின்றதல்லவா?

சமதரும் சமத்துவம்

உலகின் கொடிய ஏழ்மையைக் கண்டு கவிஞர் மனம் நொந்து பாடுகிற இடங்கள் பலவாகும். இயற்கை அனைத்து வளங்களையும் தந்தாலும், இந்த இழிநிலை நீடிப்பதேன் என வினவுகிறார். ‘போந்த சுதந்திரம், பேசும் சமத்துவம்’ இரண்டுமே பொய்யாகிவிட்டன என்று கவிஞர் அடித்துப் பேசுகிறார். ஏய்ப்பவர் வாழுவர்; எத்தர்கள் ஆளுவர்,

ஏழையா வாழ்வது பேச்சினிலே என உண்மையை நம்முன் அழுத்தமாக எடுத்து வைக்கிறார். ‘உழைப்பவர் எழுச்சி உருத்திர தாண்டவம்’ என்ற பாடல் பொருளாதாரச் சமத்துவமின்றேல் நாடு என்னாகும் என்பதை அச்சமோ தயக்கமோ இன்றி, நேரிடையாக எடுத்துரைக்கிறது.

புதிய மடங்கள்: பழைய அதிபர்கள்

இக்கவிதைத் தொகுப்பில் நிகழ்காலச் சீரழிவுகளை ஆணி அறைந்ததுபோல், அழுத்தமாகப் பாடுமிடங்கள் பலவுள்ளன. அவற்றுள் இப்பாடலும் ஒன்றாகும். பலர் பழையமையை - பழைய மட அதிபதிகளை - அழித்துவிட்ட தாகப் புரட்சி பேசுவர். ஒரு திருக்கோயிலுக்கு - மிகப் பெரிய திருவிழாச் சமயம் - மலை ஏறி வழிபாடு செய்யக் குடும்பத்துடன் போயிருந்தேன். பணம் கொடுத்து, சீட்டு வாங்கியும் பல மணி நேரம் சாரை வரிசையில் நின்று, இறைவன் திருமுன் சென்றால், அங்கே இறைவன் சன்னதிக்கு எதிரே, ஒருவர் பெரிய திண்டில் சாய்ந்து கொண்டு சன்னிதானத்திற்கு எதிரே காலை நீட்டிக் கொண்டு, அலுங்காமல் நலுங்காமல் வருகிற கூட்டத்தை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு, அருகிலிருவர் வெற்றிலை மடித்துத் தந்து வெண்சாமரம் வீச அமர்ந்திருந்த காட்சி வியப்பைத் தந்தது. மேற்கொண்டு தமக்கு வேண்டியவர்களுக்கு ‘அருள்’ பாலிப்பதன் மூலம், அந்த ‘கியூ’ வரிசை நகராமல் செய்யும் திருப்பணியையும் அவர் மேற்கொண்டிருந்தார். இதற்கு ‘அறங்காவலர்’ என்றோ ‘அறங்காவலர் குழுத் தலைவர்’ என்றோ ‘தக்கார்’ என்றோ பெயர் குட்டுவது தவறு. ‘புதிய மடாதிபதிகள்’ என அழைப்பதே பொருந்தும். இதற்குப் ‘பழைய மடாதிபதிகள்’ எவ்வளவோ தேவலாம் என்றனர் மக்கள். இடுப்பில் துண்டைக் கட்டிக் கொண்டு, பணி செய்ப் பணிக்கப்பட்ட பெருமக

னின் இழிநிலை இது; இந்திய நாட்டில் எம்.எல்.ஏ., எம்.பி., எனப்படும் சட்டமன்ற, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பலரைப் பார்த்ததும், அவர்தம் நடைமுறையைக் கண்டதும் நமக்குப் பழைய ‘மடாதிபதிகள்’ நினைவுக்கு வருகின்றனர். பொதுவாக, இன்று சீர்திருத்தம், புதுமை, புரட்சி எனப் பேசுகிற பலர், பழைய நிலையினின்றும் மாறவே இல்லை என்பதை இப்பாடல்கள் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. ‘களையினில் களையாய் நிற்கும்’ இவர்கள் தம்மையே விற்பதற்கும் அணியமாவர்!

முன்னுள மடங்கள் எல்லாம்
மூடினீர்; புதுவ தாக
இன்னொரு மடம்ப டைத்தீர்!
இங்கெழுந் தருளி னோரும்;
மாற்றினில் உயர வில்லை;
மனத்தினில் திருந்த வில்லை;
நேற்றைய மடத்தி னுக்கு
நிகரென நின்றார்...

என்று கூறி, இறுதியில் சுதியினில் மாற்றம்; பாடல் சொல் பொருள் மாற்றமில்லை என்று முடிக்கிறார்.

எழுத்தாள நண்பார்

‘எழுத்தாள நண்ப உன்னை எங்கெலாம் தேடுவேன்’ என்ற பாடலும் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புடையதாகும். குலோத்துங்கன் கவிதைகளில் ஒரு கட்டமைப்பு உண்டு; முதலும் முடிவும் இயைந்து, கருத்துக் கோப்பாகக் கட்டுக்கோப்புக் காணப்படும். எழுத்தாள நண்ப உன்னை எங்கெலாம் தேடுவேன்யான்; முழுத்தாளும், படித்தேன் உன்றன் முகவரி காணவில்லை எனத் தொடங்கி, இம் ‘முகவரி’ இல்லாத எழுத்தாளர்களை நகைச்சுவையுடன் இடித்துரைக்கின்றார். சமுதாய அங்கதப் பாடலாக அமையு

மிதில், எழுத்தாளர்கள் பயனுள்ளவற்றை எழுதாமல், கேளிக்கை மிக்கவற்றை எழுதும் வேடிக்கை மனிதர்களாய் உலவுவதை நயம்படக் கண்டிக்கிறார். இடைக்காலத்தில் கூளப்ப நாயக்கன் காதல், விறலி விடு தூது எனப் பாடியவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் என்ன வேறுபாடு என்று தெரியவில்லை. பயனுள்ள பொருள்கள் பற்றிச் சிந்தித்துச் சமுதாயத்திற்கு நலம் பயக்குமாறு ஒரு தீர்க்கமான குறிக்கோளுடன், செயல்பட வேண்டிய இவர்களை, கவிஞர் தேடுகிறார்: நெஞ்சில் படுமிடம் அனைத்தும் தேடிப் பார்த்தனன் காணவில்லை. தேடினேன் திசையனைத் தும் திரும்பினேன்; நடந்த கண்கள் வாடின உன்னை எந்த மன்றிலும் காணவில்லை.

கண்டனக் கணை தொடுத்த கட்டுரை, திரண்டு நிற்கும் தொண்டர்முன் ஓலிபரப்பும் சொற்பொழி வெனப் பெரும்போர்

நடத்துகின்றாயோ என்ன நகரிலும் நாட்டிலும் மற் றிடத்திலும் பார்த்தேன்: உன்னை எங்குமே காண வில்லை!

.....

எழுதுவோர் இருக்கத் தக்க இடமெனத் தகுந்த வற்றுள் முழுதுமே நுழைந்து பார்த்தேன் முகவரி காண வில்லை!

சமுதாயத்தின் இழிவுகளைத் துடைப்பதற்காகவோ, தமிழை மேலும் வளர்செய்யும் பணிகளுக்காகவோ, ஏழைகள் கண்ணோ கண்டு, அதனால் நொந்து புதுயுகம் படைப்பதற்காகவோ, தீய அடிப்படைகளையே அசைத்துப் புதியபூமி ஆக்குவதற்காகவோ இந்த எழுத்தாளன் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்று அங்கெலாம் தேடியலுத்து அவனைக் காணாமல் திகைக்கிறார் கவிஞர்.

இறுதியாக முடிக்கும் அழகிலேதான் கிண்டல் கலந்த நகைச்சுவை மினிர்கிறது.

வேடிக்கை மனிதர் கூட்டம் மிகுந்துள இடம் உனக்கு வாடிக்கை என்றெனக்கு வந்ததோர் செய்தி; அஃது வம்பர்தம் பழிச்சொல்லன்றி வாய்மையன்று எனத் துணிந்தேன்:

நம்பின னில்லை: அங்கு நானினும்; தேடவில்லை!

கவிஞர் அங்கேயும் சென்று தேடியிருந்தால் இவருக்கும் அந்த வேடிக்கை மனிதர் கூட்டத்தில் உலவுவது வாடிக்கை என்றல்லவா ஆகிவிடும். அதனால் 'நம்பினே னில்லை; அங்கே நானினும் தேடவில்லை' என்று பாடுகிறார். 'வம்பர்தம் பழிச் சொல்லன்றி வாய்மையன்று' என்பதிலேகூட, அங்கதக் குறிப்புப் பொங்கி வழிகிறது. உன்னை ஊரிலுள்ள எல்லோரும் அயோக்கியன் என்கிறார்கள்; நான் அதை நம்பவில்லை என்றால் என்ன பொருள்? 'அடிக்காமல் அடிக்கும் அடி' தான் இந்தப் பாட்டு வரிகளில் இருப்பதாக யான் உணர்கிறேன். இன்று 'புதுக்கவிதை' வந்த பிறகு இலக்கணம் மட்டும் போகவில்லை, இந்தக் கட்டமைப்பும் போய்விட்டது. போகிற போக்கில் 'உரைவீசு' என்று, மத்தாப்பு ஓன்றைக் கொளுத்தி ஏறிந்துவிட்டுப் போகிறார்கள். பெரும்பாலான புதுக்கவிதைகள் விளைவை ஏற்படுத்தும் கவிதைகளாக இல்லாமல் வெறும் பொழுது போக்குக் கவிதைகளாய், துணுக்குகளைப் போல் படித்து மறந்துவிடத் தக்கனவாய் - ஓளி ஓன்றை வீசியவுடனேயே அவிந்து கரிந்துவிடும் மத்தாப்புக் கவிதைகளாகவே உள்ளன. இதைப் 'புதுக்கவிஞர்கள்' மனங்கொள வேண்டும். இச்சூழலில், தமிழ்ப் புலவருமல்லாத, ஓர் அறிவியலறிஞர் யாப்புப் பிசகாத அறு சீர், எண் சீர் விருத்தங்களையும், அழகிய புதிய நடை பயிலும் அகவல்களையும், சிந்து, கண்ணி, சந்தங்களையும் பாடுவது - அதுவும் புத்தம் புதிய சிந்தனைகளின் வடிவமைப்பாக்கித் தருவது மற்றவர்கள் நன்கு நினைத்துப் பார்க்க வேண்டிய தனிச்

சிறப்பாகும். சொற்களை ஆள்வதிலும், புதிய ஆக்கங்களைப் படைப்பதிலும், புணர்ச்சி விதிகளிலும், யாப்புடன் பிணைந்த வாக்கிய அமைதிகளிலும், கவிஞர் கொண்டிருக்கும் கவனம் நம் நெஞ்சில் நிலைபெறுகிறது. தமிழ்ப் புலவர்களும்கூடச் சிலபோது வழுவுமிக் காலத்தில், இத்தகைய அக்கறையை ஓவ்வொருவரும் வரவேற்க வேண்டும். கவிதைகளின் வடிவம் மரபு சார்ந்தது: கருத்து, புதுமையானது: புதிய பரிமாணங்களைத் தமிழ்க் கவிதைக்குச் சேர்ப்பது.

தன்னம்பிக்கை: மானிட நேயம் - மானிட முன்னேற்றம்

‘மானுடம்’ பாடும் இக்கவிஞர், தம் கவிதைத் தொகுதிகள் பலவற்றிலும் மனிதநேயம் பற்றியும், மனிதன் மேன்மேலும் முன்னேற வேண்டும் என்பது பற்றியும் நன்கு பாடுகிறார். அதனைத் தன்மேல் ஏற்றித் தன்னம்பிக்கையுடன் பாடுதலால், படிக்கும் ஓவ்வொருவருக்கும் மன எழுச்சி ஏற்படுகிறது. நமக்கு வரும் துண்பமெலாம் நம்மை வடிவப்படுத்தவே பயன்படுகின்றன. நம்மீது ஏற்படும் ‘சிற்றுளிக்’ காயங்கள் நம்மைச் ‘சிற்பமாக்கவே’ பயன்படுவன. ‘பற்றும் துயரமாகிய நெருப்பில், நமது உயிர் பக்குவப்படுகிறது’.

‘என்னைச் செதுக்குகிறான் - இயற்கை
இன்னும் உயர்த்துகிறான்
பொன்னைச் சுரங்கத்திலே - எடுத்தவள்
புடம் இடுகின்றனள்’

அஃதாவது கூர்தலற விதிப்படி, நாம் பக்குவப்படவே, இத்துண்பமும் துயரமுமாகிய அனுபவங்கள் யாவும் பயன்படுகின்றன. ‘சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும், துண்பம் சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு’ (267) என்பார்திருவள்ளுவர். கவிஞர் குலோத்துங்கன் ‘பற்றும் துயர்

நெருப்பு நம்மைப் பக்குவம் ஆக்கும்' என்பதுடன் 'வெங்கனலில் குளித்தோம் - எமை ஒரு வெய்யில் சுடுமோடா?' என வினவுகிறார். கனலில் குளிக்கவும் ஆயத்தமாக இருப்பவன் தடைகள் கண்டு தளர்ந்துவிட மாட்டான். தோல்வியில் துவண்டுவிட மாட்டான். ஒவ்வொரு தடையும் அவனது உறுதியை வளர்க்கிறது. ஒவ்வொரு தோல்வியும் அவனது முயற்சிக்கு வலிமை சேர்க்கிறது.

'சுமையைக் குறை' என்பதைவிட 'அதைச் சுமக்கும் எவு தோன்க்கு வலிமைதா' எனக் கேட்பதே சிறப்பெனும் கவிஞர் கருத்து எண்ணியெண்ணிப் போற்றுதற்குரியதாகும். 'இமயச் சிகரம் வளரட்டும், தொடர்ந் தேறும் வலிமை எம் கால் பெறட்டும்' என இயற்கையிடம் வேண்டுமிவர், 'துயரம் தவிர் எனத் தொழுவதிலேன்' எனவும் பாடுகிறார். ஆம்: இவர் பேரநிஞர் க.கைலாசபதியார் குறிப்பிடுவது போல் ஒரு 'வித்தியாசமான' கவிஞர்! துயரத்தில் நாம் 'உருப்பட' முடியும்; உருப்பட வேண்டும் என்பது, மனித சமுதாயத்திற்குத் தரப்படும் நல்ல அறிவுரையாகும். 'எட்டாத பொருளுக்குக் கொட்டாவி விடாதே!' என்பது பழைய பழமொழி. எட்டாததற்கும் ஏனி படைத்து, ஏறவும் பழுகு என்பது 'குலோத்துங்கம்'.

'மலை ஏறின் முடிதொடுமுன் மகிழ்வ தில்லேன்' என்பது, இவர் பிறிதோரிடத்தில் கூறுவது. கண்ணீரைப் பற்றி 'வழுவிய பொழுதில் சேர்ந்த மையெலாம் விழியின் நீரால் கழுவினேன், கண்சொரிந்த கங்கையால் புனிதனா னேன்' என்று தான் பாடியுள்ளார் (வாயில் திறக்கட்டும்); அழுத கண்ணீரும் அவரது பார்வையில், மனிதனை ஒருபடி உயர்த்தவே பயன்படுகிறது. அத்தொகுதியில் 'முயற்சி உண்டெனின் முழுமை காணுவம்', 'உயரங்கள் உயருவன்' என்றிவ்வாறு பல பாடல்கள் உள்ளன. குலோத்துங்கன்

கவிதைகளில் இத்தகைய தன் முயற்சி, தன்னம்பாக்கை, தன்னெழுச்சிப் பாடல்கள் புதுமையாய்ப் பாடப்பட்டுள்ள மையைக் காணலாம். இவை ‘உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள் எல்’, ‘ஊழையும் உப் பக்கம் காண்பர்’, ‘முயற்சி மெய்வருத்தக் கூலிதரும்’, “எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப” என்பன போன்ற பல அறிவுரை செயல்படுத்தும் பார்வையை அழுத்தமாக வலியுறுத்துகின்றன. மனத்தைப் பக்குவப்படுத்தத் தக்க இப்பாடல்களைத் தொகுத்து, விளக்கக் கதைக் குறிப்புகளூடன் வெளியிடுவது மாணவரு வகுக்கும் முயற்சிமிக்க மற்றவருக்கும் பயன்படும் எனத் தோன்றுகிறது. தக்கவர்கள் செய்ய வேண்டும்.

நினைவில் நிற்கும் தொடர்கள், சொற்கள், கருத்துகள்!

சிறந்த கவிதைக்கு இலக்கணம் படித்து முடித்த பிறகும் நம் நினைவில் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் கருத்து, சொல், தொடர்கள் மூலம் திரும்பத் திரும்ப உணரப்படும் தன்மையாகும். குலோத்துங்கத் தொடர்கள் பல - பாடலடிகள் பல - நினைவில் நிற்பன: நிற்கவேண்டுமெ னும் ஆர்வத்தைத் தூண்டுவன.

தமிழகத்தின் மிகப் பெரிய பரிசினைப் பெற்ற இக்காலக் காப்பியம் ஓன்றைப் படிக்க நேர்ந்தபொழுது, அத்துணைப் பெரிய காப்பியப் பனுவலில், திரும்ப நினைவுகூரும்படியாக ஓரடிகூடக் காணப்படாமையை எண்ணி வருந்தினேன். குலோத்துங்கன் கவிதைகளில் ‘நோக்கு’ எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் கோட்பாடு முழுமைபெற அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் ‘ஓரு சிறு மாத்திரை முதலாகக் கவிதையில் இடம் பெறும் அனைத்தும் காரண காரியத்தோடு அமைந்து, மறித்து மறித்து நோக்கிப் பயன்கொள்ளுமாறு ‘நோக்குப்’பட அமைவதே செய்யுள்’ (இலக்கியம்) என்றார். குலோத்துங்கன் கவிதைகள் அவ்வாறுமைந்துள்ளமை கண்டு யான் மகிழ்ச்சியடைவதுடன்,

நீங்களும் இதுபோலத் தேடிப் பார்க்கத்தக்க கருவுலமே
அவரது கவிதைகள் எனக் குறிப்பிட்டுக் காட்டவும்
விழைகிறேன்.

'கருவி படைத்தவனைக் கருவியே மாய்ப்பதுவோ' (9)

'வாயிற் கதவுகள் காப்பதிலை - எழும்
மாணிடச் சீற்றம் தோற்பதிலை' (13)

மாறாத பொருளெதுவும் வளர்வதில்லை
வையத்தின் விதியிதற்கு மாற்றமில்லை (வா.தி)

தாழ்ந்த இனம் உயர்ந்தமொழி சமைத்ததில்லை
தானாக எம்மொழியும் வளர்ந்த தில்லை (வ.த.)

ஏழ்மையின் மிஞ்சிய 'மாசு' மிலை - பசி
ஈர்ப்பதை மிஞ்சிய நோவுமிலை
முன்னையவர் அனைவருமே முனிவரல்ல(ர்)
முனிவரென நின்றோரும் கடவுள்ல(ர்)
பின்னையவர் தம்முள்ளும் பெரியருண்டு
பேதையரும் முன்னாளில் பிறந்த துண்டு (வா.தி.28)

சிந்தையும் தோரும் சேர்ந்தது மனிதம் (வா.தி)
கொள்கைக் குழப்பமும் வளர்ச்சிதானோ (வா.தி)

அரைநொடி நேரம் நின்றோம் யாம். இவண்
ஆயிரம் காதம் பின்னடைந்தோம்.

வளர்வாரைத் தடுப்பீர்
வளர்ந்தபின் துதிப்பீர் (வி.ச.வ)

..... வாழ்வில்
எறுநடைபொது: அங்கு ஏழை இல்லை (வி.ச.வ)
என்னினும் மிஞ்சினோர் வளர்க (வி.ச.வ)

நரை முடியில் மேதையிலை; நகரும் நாட்கள்
ஞானப்பால் வார்ப்பதிலை: சரிதை ஏட்டில்
அரை நொடியும் பொற்காலம் ஆதல் கூடும் (வி.ச.வ)

இப்படி எத்தனையோ வரிகள்.

(வா.தி. - வாயில் திறக்கட்டும்,

வ.த. - வளர்க தமிழ்

வி.ச.வ. - விண்சமைப்போர் வருக.)

தமிழும் தமிழரும்

'தமிழ் வாழ்க' என வாழ்த்துவதும் பாராட்டுவதும் பெருமை பேசுவதும் மட்டுமே மரபுக் கவிதைகளின் வாடிக்கையாகிவிட்டது. இதனால் மரபு வழி பாடும் பாவலர்கள் என்றாலே, ஓர் அலட்சியம் தோன்றுமளவு நிலைமை முற்றிவிட்டது. ஒரு நண்பர்-பேராசிரியர் தமிழை வாழ்த்திக் கவிதைபாடி வந்தார். அந்த நூலில் புதிய புதிய கோணங்களில் தமிழின் பெருமைகளை அடுக்கி இருப்பதை ஒவ்வொன்றாகப் பாடிக் காட்டினார். பிறகு ஐந்தாண்டுகள் கழித்து, அதே கவிஞர் வந்தார். மீண்டும் ஒரு கவிதை நூல் கொணர்ந்தார். 'இதிலென்ன எழுதியுள் எர்கள்?' என வினவினேன். முன்னிலும் மேலாக, தமிழைப் புதிய சந்தங்களில் மிக விரிவாகப் பாராட்டிப் பாடியிருப்பது பற்றி அடுக்கத் தொடங்கினார்.

ஐந்தாண்டுகளில் முன்னிலும் விரிவாகப் பாராட்டிப் பாடியதே 'தமிழ் வளர்ச்சி' என அவர் நினைத்துவிட்டார். தமிழை ஆட்சி மொழியாக்குவதில், பாட மொழியாக்குவதில் ஈடுபட்டு, அல்லது இன்றைய வழக்காற்றில் உள்ள சிக்கல்களைச் சிந்தித்து, தீமைகண்டு பொங்கி எழுந்து, கவிதை பாட வேண்டுமெனப் புறப்பட்டு எழுந்தனவல்ல அவர் கவிதைகள். ஏதோ, அவர்தம் ஓய்வுநேரப் பொழுதுபோக்கின் வெளிப்பாடுகள் அவை.

இந்த நிலையினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்டவை குலோத்துங்கன் கவிதைகள். பாரதியார், பாரதிதாசனுக்குப்

பிறகும் மாறாதனவும் புதியனவுமான எத்தனையோ சிக்கல்கள், மாற்றங்கள், விளைவுகள் நல்லனவும் தீயனவு மாக உள்ளன. அவை பற்றியெல்லாம் சிந்தித்ததன் பயன்பாடு, புதிய கவிதைகளில் தோன்றினால்லவா 'வளர்ச்சி' எனப்படும். குலோத்துங்கனின் இக்கவிதைகள் பல 'பேச்சலங்கார' 'வாய் வீரர்களுக்கு'க் கடுங்கசப்பாக இருக்கும். எம்போல்வார் அண்மைக் காலமாக அழுத்தம் பெற உணரும் மனதுலைகள் பல இவை போன்றனவாத லால், இப்பாடல்கள் தமிழகமெங்கும் பறைசாற்றப்பட வேண்டும் என்று நெஞ்சம் துடிக்கிறது.

'தம்மினம் அழிக்கும் பண்பில் தலையவர்' என்ற கவிதை, தமிழனின் இயல்பைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது

பேரினும் பிளவு பட்டுப்
பிரிந்துபின் பிரிந்து நீண்ட
நாரிடைத் தொடுத்த பூக்கள்
நலமிழந் துதிர்தல் போல
பொலிவிழந்து அழிதல் காணும்
பொறுமையு மில்லேன்: மாற்றும்
வலியிலேன்: எண்ணி எண்ணி
மனத்தினில் நொந்து நொந்து
புழுங்குவன்: மவுன மாகப்
புலம்புவன்.

கவிஞர் 'தெய்வமே' எனக் கவிப் புலம்புமிடம் தமிழனின் தேய்வு பற்றியதேயாகும். வேறு ஒரு இடத்திலும் தமிழரின் ஒற்றுமையின்மை பற்றி அவர் மிகவும் மனம் நொந்து பாடுகிறார்.

அற்றைநாள் உயர்வினர், இன்று சிறியராய், மேலும்
சிறியராய், மாலையின்
பாசிகள் அவிழ்ந்து பரவின என்னத்

தேசம் பலவினும் சிதறிய குழுவாய்,
 எங்கு வாழினும், எதிரி சூழினும்
 தங்கள் உட்பகை தவிரா எனியராய்,
 அழிவதும் தருமமோ! அறமோ! நமக்கு இவ்
 இழிநிலை ஏன்ன இரவெலாம் பகலெலாம்
 கலங்குவை நெஞ்சமே: கண்டதென்: உன்னினாம்
 துலங்கும் நாளெனும் தோற்றம் காண்பது
 இன்றிலை என்பதை ஏற்கவும் விரும்பாய்:
 ‘என்று’ எனக் கேட்டை; ‘என்று’ என நச்சவை
 ‘என்று’ எனக் கூறுதற்கு எவருளர்! தமிழ்மே!
 என்று எனக் கூறுவார் எவரை நாம் வளர்த்தோம்!

கவிஞர் மனநோவு அவ்வாறே பாடலடிகளில் வெளிப்
 படுவதைப் பாடிப்பாடிப் பாருங்கள். தமிழுக்கு எதிர்காலம்
 என்றைக்கு எனக் குறிப்பிட முடியாததுகூடப் பெருங்குறை
 அன்று; அங்ஙனம் கூறக்கூடிய ஒருவரைக் கூட நாம்
 வளர்க்காததே பெருங்குறையாம்.

பழம் பெருமைகள் பலவற்றையும் தாழும் விரித்துப்
 புனைந்து பாடிவிட்டுக் கவிஞர் கேட்கிறார்:

ஓரினத்தின்

நிகழ்காலச் சாதனையில்; நிறைவின்றேல், தொல்பழமை
 புகழ்வாரை, முந்தையினைப் போற்றுவரை யார் மதிப்பார்?

நிகழ் காலத்தில் எதையுமே செய்யாமல், பழமையை
 மட்டுமே பேசித் திரிபவரை அவர் சாடுகிற விதமே தனி:

இந்நாளின் தேவைகளை எண்ணாமல் காலமெலாம்
 பின்னோக்கிப் பின்னோக்கிப் பின்னோக்கிப் பேசுபவர்
 கூட்டம் வளர்கிறதே

என வருந்துகிறார். மேலும் திறமையுள்ளவர்களைக்
 கண்டு, தமிழை வளர்க்க வேண்டும் என்றுகூறிவிட்டு ‘யார்
 தமிழர்’ என்பதைக் கூட இன்னும் முடிவு செய்யாமல்,

பலரை அன்னியப்படுத்திக் கொண்டே இருப்பதைக் கவிஞர் கடிந்துரைக்கிறார். தமிழகத்தில் உள்ள, தமிழைத் தம்மொழி என ஏற்பவர் அனைவரையும் தழுவிக் கொண்டு, தமிழை வளர்க்க வேண்டியதன் அவசியத்தை அழுத்தமாகக் கூறுகிறார். தமிழருக்கு 'நெடும்பகை புறத்த தன்று' தமிழருக்குத் தமிழரேதான் பகை!

ஒன்றுநும் கலத்தி லுள்ள ஓட்டைகள்: பகைவர் உம்மை வென்றுள சரிதை உங்கள் விரிசலின் சரிதை யன்றோ?
.....

கடும்பகை உமது பண்பில் கலந்துவாழ் கறையான்: உம்மோர் நெடும்பகை புறத்த தன்று: நீவிர்நும் பகைவர் காணீர்!

யான் என்னுடைய நெருங்கிய நண்பர்களான பாவலர் களிடமெல்லாம் அடிக்கடி ஒன்று கூறுவதுண்டு. கவிமணி படைத்துள்ள 'மருமக்கள்வழி மாண்மியம்' போல, முழுநீள நகைச்சுவை அங்கதப் பாட்டெடான்று எழுதி, தமிழகைக் கேலி செய்து, அவன் மனத்தில் உறைக்குமளவு கிண்டலா கப் பாடி, அவனிடமிருக்கும் இன்றைய தாழ்வும் இழிவும் மிக்க மனநிலையை மாற்ற முயலுங்கள் என்று வற்புறுத்துவதுண்டு. எனக்குத்தெரிய, கடவுள் வாழ்த்து முதல் கடைசி அடிவரை முழுவதும் சமுதாய அங்கதப் பாட்டாக அமைந்தது பிறிதொன்று இல்லை. நகைச்சுவை, இழையோடும் கிண்டல் இவற்றுக்கு எல்லையே இல்லை. தீவினெப்பயனாக, அந்நால் ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டாரச் சமுதாய வழக்காறு பற்றி அமைந்துவிட்டமையின், அது பலரால் அறியப்படாமலே போயிற்று. ஆங்கிலத்தில் 'ஷரடன்' முதலைய பெருங் கவிஞர்கள் பாடியுள்ள அங்கதப்பட்டுக் கூக்கு நிகராகத் தமிழில் பாட வாய்ப்பிரிஞக்கிறது.

தமிழர்கள் 'தமிழ் வாழ்க' என்பதோடு மனம் நிறைவடைகிறார்கள். கடித முகப்பில் 'இமயத்தின் எல்லை கண்ட எந்தமிழ் என்றும் வாழ்க' என அச்சடித்து

வைத்துக்கொண்டு, பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்வதுடன் நின்று விடுகிறார்கள். தமிழர்கள் மேடையில் மட்டுமே தமிழை வளர்க்கிறார்கள். வீட்டிலும் வெளியிலும் அதைப் பற்றி நினைப்பதே இல்லை. தமிழர் இரட்டை வேடதாரிகள்: மேடையில் ஒன்று, நடைமுறை ஒன்று. தமிழ் வழிக் கல்வியில் பலருக்கு இன்னும் நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை. தமிழ்த் தாயை அரியணை ஏற்றுவதாகக் கூறித் தாம் நன்மை அடைவதோடு சரி. பழும் பெருமை பேசி, மக்களிடம் உணர்ச்சியை எழுப்புகின்றோம். தமிழ் உணர்ச்சி நமக்கு 'வியாபாரப் பொருளாகி' விட்டது தமிழைப் பொழுது போக்குக்கு, அலங்காரத்துக்கு, நம் சுய நலத்திற்கு, வளர்ச்சிக்கு மட்டுமே பெரிதும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறோம்.

இப்படியே எண்ணிப் பார்த்தால் நம் குறைகள் எண்ணிலடங்கா. இவை அனைத்தையும் யான் பிறர்மீது ஏற்றிச் சொல்லவில்லை. நம் அனைவருக்கும் இதில் பங்குண்டு. அடிப்படைகளை எண்ணிச் சொல்வதால், யாரும் ஆத்தரப்படும் முன் 'தமிழ் வளர வேண்டும்' என்ற நல்ல எண்ணத்தில் சொல்லப்படுபவையே இவையும் என மனங்கொள்ள வேண்டும்.

காலம் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. தட்டி எழுப்பு வது வேறு; எழுவது வேறு; எழுந்தபின் கடமைகளாற்றுவது வேறு. இது கடமையாற்ற வேண்டிய சமயம். கவிஞர் 'அணி எனப் பூண்டவை அட்டை ஆயின்' எனப்பாடுவன், இவ்வாறு நல்ல கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியன். மருந்து எனக்கைக் கொண்டதே பீடை ஆகலாமா?

நம்நிலம் நம்மினம் நம்மொழி என்றவர்
தம் வயிறோம்பும் தலைவர் ஆயினர்

நம் நாட்டு நிலை இது. ‘தம் வயிறோம்பும் தலைவர்’ என்ற தொடர் அழகானது, ஆனால் அதிர்ச்சி தருவது ‘தமிழ் மொழி’ இவர்களிடம் இப்பொழுது என்ன ஆயிற்று?

‘தமிழ் மொழி’ என்பதை
மேய்ச்சல் காட்டன, விளைச்சல் வயலென
வாய்த்ததாய், வேண்டும் வரமெலாம் தருவதாய்ப்
‘பயன்படு’ பொருளாய்ப் பார்த்தனர் . . .

பயணம் தொடங்கியபோது இருந்த நிலை வேறு; பாதை திசை மாறிவிட்டது என்கிறார் பாவலர். ‘அரியணை ஏற்றுதும் அன்னை நம் தமிழை’ எனக் கூறியவாறு செயற்படவில்லை என்பது உண்மைதானே?

இங்ஙனம் நம் குறைகளை எண்ணி, அவற்றைக் களைந்து செயற்படுவதே மேலான செயலாகும். அவ்வாறன்றிப் பழம்புகழைப் பேசிச் சோர்ந்து, செயலற்றுக்கிடப் பது எதிர்காலத்தை இருளடையச் செய்துவிடும்.

நம் ஆட்சித் திறன்மிக்க, அரிய துணைவேந்தர், செயல் திறனுள்ளவர்களை ஒருங்கிணைத்துச் செயற்பட வேண்டுமெனக் கூறும் கருத்து யாவரும் ஏற்று நடைமுறைப் படுத்த வேண்டிய ஒன்றாகும்.

மானுடம் வாழின் தமிழன் வாழ்வான்; தமிழன் வாழ்ந்தால் தமிழ் வாழும்: இத்தகைய நல்ல கருத்துக் கருஷுலங்களைச் சந்த இனிமைமிக்க சிந்து வடிவான், செந்தமிழ்க் கவிதைகளில் யாத்துத் தந்துள்ள ‘குலோத்துங்கன்’ அவர்கள், இதுபோன்ற கவிதைகளை மட்டுமன்றி, அங்கத்துச் சுவையிக்க நெடும் பாடல்களையும் எழுத வேண்டுமென யான் விழைகின்றேன். மாணவர்கள்கு இப்பாடல்களில் பல பாடமாக வைக்கத் தகுவன். சில பாடல்கள் ஒவிப் பேழைகளாகப் பதிவு செய்யப்படுகின்றன

என அறிந்து மகிழ்கிறேன். அவை அயல்நாட்டவருக்கும் நன்கு பயன்படும். தமிழினம் “எழுச்சிபெறும் என்ற எண்ண அலை ஒன்று தம்முள் எழுவதாக”க் கவிஞர் தெரிவிக்கின்றார். அந்த நம்பிக்கை மிக்க எதிர்காலம் தோன்றுவதற்கு அவர்தம் பாடல்களே தூண்டுணர்வாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ராகம்,
384, சதாசிவ நகர்,
மதுரை - 625 021.

தமிழ்ண்ணல்

ஏன்வருமார்

“கதவுகள் காப்பதில்லை” என்ற தலைப்பில் வெளிவரும் இந்நால் எனது கவிதைகளின் நான்காவது தொகுப்பாகும். இக்கவிதைகள் பெரும்பாலும் 1988-ஆம் ஆண்டிலும் ஒருசில 1989-ஆம் ஆண்டிலும் எழுதப்பட்டவை. கவிதைகள் எண்ணிக்கையளவில் மிகச் சிலவேயாகும். இருப்பினும் பல தலைப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. நாம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் வாழ்கிறோம். இந்த நூற்றாண்டில் மானிடம் கண்ட வளர்ச்சி, மேம்பாடு, மாற்றங்கள் ஆகியன மகத்தானவை. இதற்கு முந்தைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளை விடக் கடந்த 50 ஆண்டுகளின் தாக்கம் மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு கூறுபாட்டிலும் பெரும் விளைவுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்பது மிகையாகாது. இலக்கியம் இவற்றைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும்.

மதம், மொழி, இனம் போன்ற உணர்வுகளைக் கடந்து, அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும், நமது வாழ்வின் கலை, பண்பாடு, பொருளாதாரம், வாழ்க்கைமுறை அனைத்தையும் பாதித்திருக்கின்றன. அப்பாதிப்பின் வின்ளவுகள் பல. ஒரு கால கட்டத்தில் நாம் மேலைநாடுகள், கீழை நாடுகள்

என உலகை இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பார்த்தோம். அவை பெரும்பாலும் திசையினடிப்படையில், இனத்தின் அடிப்படையில் பார்க்கப்பட்ட பிரிவுகள். இன்று அதனினும் சற்று அழுத்தமாக உலகம் வடக்கு-தெற்கு North - South எனப் பிரிந்து, அல்லது இன்னும் கூறப்போனால் பிளந்து நிற்கிறது. இனம், நிறம், மதம், மொழி கடந்து, இன்று வடக்கில் வளமுள்ள நாட்டினர், தெற்கில் வறுமையில் வாடுவோர், வளத்தைத் தேடி ஊர்ந்தும், தவழ்ந்தும் தடுமாறுவோர் என்ற நிலை நம் கண்முன் நிற்கிறது. வளர்ந்த நாட்டினர் இன்று உலக மக்கள் தொகையில் 23 சதவிகிதம். இவர்கள் உலகு தரும் வளங்களில் 80 சதவிகிதத்தை அநுபவிப்பவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். வளரும் நாட்டினர் 77 சதவிகிதம். இவர்கள் கேவலம் மீதமுள்ள 20 சதவிகித வளங்களை மட்டுமே அநுபவிக்கிறார்கள். எனவே இன்று

வறியவர் செல்வர்கள் எனப் பிரிந்தோம்
மானிடம் பிளந்தது

என்ற நிலை நம் கண்முன் விரிகிறது. இதை ஆங்காங்கு வலியுறுத்துவன இத்தொகுதியில் சில பாடல்கள்.

வளர்ந்த நாடுகளின் வளர்ச்சிக்கும், வளரும் நாடுகளின் வறுமைக்கும், இவற்றின் அரசியலமைப்பு காரணமன்று; மதம் காரணமன்று; இனம் காரணமன்று; அறிவியலையும், தொழில் நுட்பத்தையும் வளர்ச்சிக் கருவியாக, வளங்களின் ஊற்றாகப் பயன்படுத்தும் திறமையில் இருக்கும் வேறுபாடே காரணம்.

நம்மில் பலர் இன்னும் 19-ஆம் நூற்றாண்டில், 20-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியின் தூக்கத்தில் இருக்கிறோம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி நமக்கு இன்னும் முழுமையாக விடியவில்லை. நாமும் முழுமையாகக் கண்விழிக்கவில்லை. நமது மரபுகள், வரிசைகள்,

பாராட்டுதல்கள், பட்டம் வழங்குதல்கள் பெரும்பாலும் மன்னர்கள் காலத்தினின்று மாறுபடாத நிலையிலேயே நிகழ்கின்றன.

வளாந்த நாடாயினும், வளரும் நாடாயினும் பல பிரச்சினைகள் பொதுவானவை. அவற்றின் ஆழமும், அகலமும் வேண்டுமானால் மாறலாம். ஆனால் அடிப்படை பொதுவானதே. எல்லாச் சமுதாயத்திற்கும் ஏற்றத் தாழ்வுகள், மேடுபள்ளங்கள் இயற்கை. ஆனால், மற்ற நாடுகளில் இடம் பெறாத நமக்கு மட்டுமே உரித்தான ஒரு பிரச்சினை “சாதிப் பிரிவுகள்”. அதைப் பிரச்சினை என்பதைவிட இச்சமுதாயத்தைப் பிடித்திருக்கும் “பிணி” என்பது பொருந்தும். வள்ளுவர் காலம் தொடங்கி சித்தர்கள் காலத்திலும் தொடர்ந்து, பெரியார் சகாப்தம் இறுதியாகப் போரிட்டும் அதன் பிடிப்பு இளகவில்லை. மேடையில் தமிழின ஒருமை பேசுவோர் வீட்டில் சாதிச்சங்கம் கூட்டுகின்றனர். இந்த முரண்பாட்டைச் சுட்டிக் காட்டினால் தங்கள் சாதியின் தரத்தை உயர்த்தியபின் சாதி ஒழிப்புக்குத் துணை நிற்பதாகப் பிரகடனம் செய்கிறார்கள்.

சமுதாய நீதி என்னும் பயிருக்குப் பாய்ச்சும் நீரில் சாதி என்னும் களையும் வளர்கிறது. இந்தியத் தலைமை பற்றி எண்ணுவதைக்கூட விடுத்து. தமிழினத் தலைமை என்னும் தகுதியையும் மறந்து. சாதித் தலைவனாக ஊர்வலம் நடத்தும் தமிழனை எண்ணி வெதும்பும் நெஞ்சின் பெருமூச்சுகள் கவிதை வடிவம் பெற்றிருக்கின்றன. உலக அளவில், தேசிய அளவில் நம்மை எதிர்நோக்கும் உயிர்ப் பிரச்சினைகள் எத்தனையோ இருக்க, அவற்றைப் பற்றிய கவனமும் இன்றி. கவலையும் இன்றி, தங்களுடைய பங்காளிக் காய்ச்சலும் பாகத்தகரா றுமே இம்மை, மறுமை இரண்டிற்கும் பயன்தருவதெனத் தமிழக எல்லைக்குள்ளும், அவற்றிற்கு வெளியேயும் செயல்படும் தமிழினம் தொலை நோக்குப் பெறுவது

எப்போது? தோளொடு தோள் சேர்த்து நின்று தனது ஆற்றலை முழுமையாகத் திரட்டி, குப்பைகளைக் கிளராது. கோபுரம் என உயர்ந்து நின்று வான முகிலில் தலையசைக் கும் மன்றிலை பெறுவது எப்போது? என்பது போன்ற கேள்விகள், ஏக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புகள், கவிதைவடிவம் பெற்றிருக்கின்றன.

தமிழுக்காக வாழ்வதாகச் சொன்ன பலர் தமிழால் வாழ்பவர்களாக மாறி விட்டார்கள். ஜக்கிய நாடுகளின் கல்வி அறிவியல் பண்பாட்டு நிறுவனம் (UNESCO) நூல்களை 25 முக்கிய தலைப்புகளில் பிரிக்கிறது. அவற்றுள் இலக்கியம் என்ற ஒரு துறையில் தான் நாம் பெரும்பாலான நூல்களை வெளியிடுகிறோம். மற்ற துறைகளில் பெருமளவில் நாம் ஆங்கில நூல்களையே நம்பியிருக்கிறோம். நமது மொழியின் நிறைகுறைகளை ஆராய்து, இன்றைய, நாளைய தேவைகளைப் பற்றி எண்ணாது. ஆனால் தமிழூப் பற்றி எழுதவும் பேசவும் தாங்கள் மட்டுமே சொந்தக்காரர்கள் என நடந்து கொள்வோரின் பேச்சின் கடுமையும், எழுத்தின் வெப்பமும் வளர்ச்சிப் பயிர் துளிர்விடாது தீய்க்கிறது. தமிழ், அதன் பகைவர்களால் நலிந்ததுண்டு; இன்று அது தன் பற்றாளர்களின் பாதுகாப்புச் சிறையிலும் நலிகிறது. இளமை முதல் இதயம் நிறைந்து நிற்கும் எனது மொழியுணர்வின் அடிப்படையில் எழும் ஆசைகளும், கனவுகளும், செயல் பற்றிய சிந்தனைகளும் கவிதை வடிவம் பெற்றுள்ளன.

தமிழ்க்கவிதை நங்கை அணியில், ஆடையில் மட்டு மன்றி, ஆத்மாவிலும் இந்த நூற்றாண்டின் - இன்னும் எதிர்வரும் நாட்களின் - கண்ணாடியாக மட்டுமன்றி, அவற்றை வடிவமைக்கும் முன்னோடியாகவும் விளங்க வேண்டும். இலக்கிய உலகிற்கு இதில் பெரிய கடமை உண்டு. வள்ளுவர் கூறியது போல, செயற்கரிய செய்பவர் ‘பெரியர்’ ‘செயற்கரிய’ செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசை,

கனவு, அதை நோக்கிச் செய்யும் வேள்வி ஆகியவை சாதாரணமானவர்களையும் பெரியராக உயர்த்துவதுண்டு தன்னை ஆட்கொண்டுள்ள ஆசைகளின், கனவுகளின் தரத்திற்கு மனிதன் உயர்வது இயலும். மகத்தான ஆசைகளி னால், கனவுகளினால் உந்தப்பட்ட செயல்களும் மனிதனை உயர்த்துவன.

ஆசைகள், கனவுகள் - இவற்றின் உலகம் என்றுமே பொதுவடைமை உலகம். அங்கு தங்கட்குமட்டும் சொந்தம் கொண்டாடுவோர் இல்லை. நமது இனம், மொழி, சமுதாயம் பற்றிய எனது கனவுகள் பெரியவை: ஆசைகள் பெரியவை. அவற்றின் பிரதிபலிப்பே - எதிரொலியே - இக்கவிதைத் தொகுப்பு என்றும் கூறலாம்.

இக்கவிதைத் தொகுதிக்கு முனைவர் தமிழண்ணல் அவர்கள் முன்னுரை எழுதி உதவியிருக்கிறார்கள். அவருடைய புலமைபற்றியோ, இலக்கிய ஈடுபாடு பற்றியோ, பார்வைப் பரப்பைப் பற்றியோ நான் கூறித் தமிழகம் அறிய வேண்டுவதில்லை. உண்மை ஓளியிடும் உணர்வினர் அவர். அவருக்கு என் நன்றி. எனது முதல் மூன்று கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்ட பாரதி பதிப்பகத்தி னர் இத்தொகுப்பினையும் வெளியிடுகிறார்கள். அவர்கட்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

சென்னை

ஏப்ரல், 1990

வா.செ.குழந்தைசாமி

பதிப்புறை

கவிஞர் குலோத்துங்கனைப் பொறுத்தவரையில் கவிதை என்பது ஒரு வேள்வி. தாம் வாழும் உலகின் தம் தமிழினத்தின், தமிழ் மொழியின் நிலைகள் கண்டு அவர் உள்ளத்தில் கரைபுரண்டு பொங்கிவரும் உணர்வுகளே அவரது கவிதைகள். அவை உண்மையின் பிரதிபலிப்பு; எதிர்காலத்தைப் பற்றிய ஏற்றமான சிந்தனைகள் நிறைந்தவை என்பதாலேயே அவரை பாரதி, பாரதிதாசன் ஆகியோர் பரம்பரையில் வைத்து விமர்சகர்கள் பார்க்கிறார்கள். அவரது படைப்பு பொழுது போக்கு இலக்கியமன்று. அவர் மானுடம் வாழி, வையகம் தழைக்க எண்ணுபவர். எழுதுபவர்; பாடுபவர்; பாடுபடுபவர்.

அவரது ஓவ்வொரு முயற்சியிலும் நாங்களும் பங்கேற்று அவர் நூல்களை வெளியிடும் பேறு பெற்றமைக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

பதிப்பகத்தார்.

இதழர்

1. வேண்டல்	35
2. வெங்கனலில் குளித்தோரை பெயில் சுடுமோ	36
3. சுமை ஓவின்டும் வலிமையுள் தோன்றும் வேண்டும்	37
4. ஏணி படைப்பவர்: ஏறுபவர்	38
5. நான் நிலத்திடை தேவன்	39
6. ஏழ்மையும் இனிதே	40
7. நெஞ்சில் ஓர் முள்	42
8. எழுத்தாள நண்ப உன்னை எங்கெலாம் தேடுவேன்	44
9. விஞ்ஞான விந்தையெலாம் வேடிக்கையானதுவோ	49
10. அரைநொடி நேரம் நின்றோம்யாம்	52
11. புதிய மடங்கள்: பழைய அதிபர்கள்	54
12. கோழையிற் கோழை செய்யும் கொடுமை	58
13. கதவுகள் காப்பதிலை	61
14. இதுவே விதி அன்பே	63

15. உழைப்பவர் எழுச்சி உருத்திர தாண்டவம்	65
16. போந்த சுதந்திரம், பேசும் சமத்துவம் பொய்யடா..!	68
17. ஏழ்மையின் மிஞ்சிய புன்மையிலை	70
18. கூடங்குளத்தினை ஏன் எதிர்ப்பீர்	73
19. ஈழவர்துயர்க் கெல்லையொன்றில்லையோ	75
20. இலங்கைத் தமிழனின் இதய ஒலி	77
21. பேச்சினில் தமிழைக் காணேன்	79
22. கல்லறை வாசம்	81
23. அணியெனப் பூண்டவை அட்டை ஆயின	83
24. எழுவமேல், எய்துவதற் கியலாத தேதுமிலை	86
25. நீலிர் நூம் பகைவர்	91
26. தம்மினம் அழிக்கும் பண்பில் தலையவர்	93
27. கேள்விகள் கோடி	96
28. தரமுளர் வருக: சான்றோர் வருக	98

வேஸ்டஸ்

பெரிதெனப் படுப வற்றுள்
பெரிதினெத் தாங்கும் தோன்கள்:
அரிதெனும் யாவி னுள்ளும்
அரிதினெத் தேடும் நெஞ்சம்:

பூரணம், பூர ணத்தின்
பொலிவினை விழையும் ஞானம்:
வாரணம் நடந்த தன்ன,
மலையெழுந் தசைந்த தன்னப்

பெருமிதம் கலந்த பண்பின்
பீடுடை வாழ்வு: வையம்
தருவன அனைத்தி னுள்ளும்
தரத்தினை உயர்த்தும் ஆசை:

வேண்டுவ படைக்கும் ஆற்றல்,
விதிக்கொரு விதிசெய் திண்மை,
ஈண்டெமக் கருள்வை அன்னாய்:
ஈன்றவள் மறுப்ப துண்டோ.

வெஸ்கனவில் குளித்தோனர் வெயில் சுழிமா

என்னைச் செதுக்குகிறாள் - இயற்கை
 இன்னும் உயர்த்துகிறாள்
 பொன்னைச் சுரங்கத்திலே - எடுத்தவள்
 புட(ம்) இடுகின்றனள்

சிற்றுளிக் காயமெலாம் - உடலைச்
 செம்மைப் படுத்துதடா
 பற்றும் துயர்நெருப்பில் - எனதுயிர்
 பக்குவம் காணுதடா

பொங்கிவரும் விழிநீர் - மனதைப்
 புனித மாக்குதடா
 வெங்கனவில் குளித்தோம் - எமைஒரு
 வெய்யில் சுடுமோடா

சனம் வேண்டும் வயினமயுனா தோஞும் வேண்டும்

மயக்கம், கலக்கம் எதுவுமிலை: நான்
மனத்தில் தெளிவோடு வணங்குகிறேன்:
இயற்கை அன்னாய், நின்பால் யான்
இறைஞ்சும் பெருவரம் ஒன்றுண்டு.

சுமையைக் குறைஞ்த் தொழுவதிலேன்: எம்
தோள்கள் வலிபெறத் துணை செய்வாய்:
இமயச் சிகரம் வளர்ட்டும்: தொடர்ந்
தேறும் வலிமைம் கால்பெற்டும்.

துயரம் தவிர்ன்த் தொழுவதிலேன்: நான்
துன்பம் தவிர்ந்த சுகம் தேடேன்:
அயரும் பொழுதிலெம் இதயத்தில், நீ
ஆசையின் தீயேழு அருள்செய்வாய்.

ஏஸ்ரி படைப்பவர் : ஏறுபவர்

கோரிக்கை ஓன்றை எழுப்பிவிட்டேன்; அது
கூடும் வரைமனம் ஓய்வதிலேன்
வாரிக் கரைமணல் எண்ணும் பொறுமையும்
வாய்ந்தவன் சோர்ந்துபின் வாங்குவனோ;
வாயில் கதவினைத் தட்டுகிறேன்; பெரு
மன்றம் திறக்குமுன் ஓய்வதிலேன்;
கோயிலின் தெய்வமும் யான்னனும் மேல்நிலை
கூடும் வரைமனம் ஓய்வதிலேன்;
கண்ட கணவில் மனம்கூழந்தேன்; அது
காட்சியாய் மாறுமுன் ஓய்வதிலேன்;
அண்டம் முழுதுமனன் தேயமென்றேன்; வளர்ந்
தந்நிலை எய்துமுன் ஓய்வதிலேன்;
எட்டுவ தன்றென எண்ணிய கைப்பட
ஏணி படைப்பவர்; ஏறுபவர்;
தட்டும் கதவுகள் யாவும் திறந்திடும்
சாவி படைக்கும் தவத்தினர்யாம்.

நான் நிவச்தியிட சேவன்

என்னென் அடைவ தாயின் ஏறிமேல் வருக: மேலும்
உன்னை நீ உயர்த்தல் ஒன்றே உயர்வழி: நாற்பு றத்தும்
அலையெனத் திரண்டோர் தம்மை அணைத்திட விழைவ
னேரும்

நிலையினில் தாழ்வ தொன்று நினைப்பது மியலேன்:
என்னேச்

சார்ந்தவர் உயர்வ தற்குச் சாலைகள் அமைப்போம்:
மண்ணில்

ஹர்ந்திடும் புழுக்கள் கூட்டம் உறவென இறங்கி நின்று
சாதியிற் கூடி, நம்பும் சமயத்திற் கூடி மாந்தர்
ஆதியை மொழியை வைத்தவ் வமைப்பினில் வாழ்வு
தேடி

மயங்கவும், மாலை யேற்று மகிழவும், நிலைமைக் கேற்ப
இயங்கவும் இயலேன்: கவ்வி இசித்திடப் பசித்த போதும்
மலத்திடை அளிசி தேடும் மனிதரை மதிப்ப ரோ! யான்.
நிலத்திடை தேவன்: எந்தன் நெறியினில் தாழ்வ தில்லேன்.

களிதை, 29-ஆம் ஆண்டுமலர், 1990

ஏழ்வையும் இளைதே

மரத்தின் நிழலவன் வணிக மாளிகை
பரப்பிய விற்பனைப் பண்டம் பலவிதம்:

மரத்தினும், மாவினும், மண்ணினும், அறிவியல்
திறத்தினர் படைத்துள செய்பொருள் பலவினும்
கைத்தொழில் வினைஞர்செய் கலைப்பொருள் அடுக்கி
வைத்தவை வாங்குவோர் வரவுபார்த் திருப்போன்:

* * * *

கிழக்கிலே முறையொடு கிளம்பும் கதிர்போல்
வழக்கமாய் நாள்தொறும் வந்துதன் கடையை
விரிப்பவன்: தன்பொருள் விற்கினும் தேங்கினும்
சிரிப்பும், பேச்சுமாய்க் செய்தொழில் தொடர்வோன்:

இன்றல: நேற்றல: இருபது ஆண்டுகள்
சென்றன இவன்னம் தெருவினில் வாணிகம்
தொடங்கி: இதுவரை தொடர்ந்து தன்தொழில்
முடங்குதல் இன்றி முடிக்கும் பண்பினன்.

* * * *

பல்கலைக் கழகமும் பட்டமும் பள்ளிக் கல்வியும் காணான், கையெழுத் திடுவான் தன்கரம், தன்கால், தன்திறம் அல்லால் நன்வரம் பிறரிடம் நாடுவ தில்லான் பரிந்துரை நினெந்தும் பதவியில் பெரியரைத் தெரிந்திட முனெந்தும் சிறுபயன் தேடும் பாதையும் பயணமும் பயிலான்: தான்பெறும் ஊதியம் பெருக்க ஊர்வலம் எடுக்கும் கூட்டம் வேண்டிலன்: கூனியும் குறுக்கியும் வேட்டல் கண்ணிலன்: விற்கும் பொருள்கள் சிறியவை: எளியவை: சில்லரைக் காசலால் பெரிதெனும் ஆக்கம் பெறுவதற் கியைந்த தொழிலன் றாயினும் குதும் குழ்ச்சியும் வழியெனக் கருதா வாணிகன்: மனிதரில் மாழையிற் பொன்னனும் மாண்பினன்: அவன்ஹர் ஏழையன் ஆயின்அவ் ஏழ்மையும் இனிதே.

விநந்தில் ஓர் முன்

சொந்தம் மறந்தவர் சென்றதை எண்ணிந்
 சோர்ந்து துவள்வதும் ஏன்மனமே;
 பந்தமி லார்உந்தன் பக்க மிலாதது
 பாதிப்ப தேன்றனை என்மனமே.
 நம்மை மறந்தவர் தம்மை மறந்திட
 நாமறி யாததும் ஏன்மனமே;
 உம்மையும் மிஞ்சிய ஏக்கம்ளன் றாழுத்தில்
 ஊற்றெனப் பொங்குவ தேன்மனமே:
 பட்டறி வென்பதும் பள்ளியின் பாடமும்
 பாசம் செயும்துயர் தீர்ப்பதிலை.
 விட்டவர் தம்மை விடத்தெரி யாதவுன்
 வேதனை தாங்குவ தாற்றுகிலேன்:
 பற்றொடு நின்கரம் பற்றினர் எண்ணமாய்ப்
 பைத்தியம் ஆவதுன் பாதையெனின்
 கற்றதி லென்பயன்: கேட்டதி லென்பயன்:
 கண்டதி லென்பயன் என்மனமே.

ஆல மரக்கிளை வேரென நாள்தொறும்
 ஆசை வலுப்பெறக் காணுகிறேன்:
 காலம் வளர்ந்திட நெஞ்சம் மறந்திடும்
 காட்சியும் நின்னிடம் பொய்த்ததுவோ:
 எஞ்சிய நாட்களில் எண்ணவும் பேசவும்
 என்னுள தென்றுநீ ஏங்குகிறாய்:
 நெஞ்சில் நிறைந்தவர் நீங்கிய பின்னரும்
 நேச நினைவினில் வாடுகிறாய்:
 “பாச மிலாதொரு பாருள தேல், அது
 பாலை”யென் றென்னிடம் பேசுகிறாய்:
 நேசமும் பாசமும் நின்றெதிர் கொண்டவர்
 நெஞ்சம் பிரிந்தபின் ‘முள்’அலவோ.

எழுத்தாள நண்ப உன்னொ எஸ்விகவாம் தீட்டுவென்

எழுத்தாள நண்ப உன்னை எங்கெலாம் தேடு வேன்யான்:
முழுத்தாளும் படித்தேன் உந்தன் முகவரி காண வில்லை:
எழுதுவோர் இருக்கத் தக்க இடமெனத் தகுந்த வற்றுள்
முழுதுமே நுழைந்து பார்த்தேன்: முகவரி காண வில்லை:

* * * *

பாதையென் றுனக் கோன் றுண்டோ: பயணங்கள் மேற்
கொண் டாயோ.
சாதனை படைக்கும் வெள்விச் சாலையி லமர்ந்து ளாயோ:
தீயன எதிர்த் தோரிற் சிறைபுகுந் தனையோ: புன்மை
சாயவும், தருமம் மண்ணில் தழைக்கவும் புரட்சி செய்து
காயமுற் றனையோ: அன்றிக் கட்டுண்டு தவிக்கின் றாயோ!
நாயக! மானி டத்தின் நலன்களில் சிறந்த வென்னும்
விடுதலை உணர்வின், உண்மை வேட்கையின் தலைவ:
நெஞ்சிற்

படுமிடம் அனைத்தும் தேடிப் பார்த்தனன் காண வில்லை:

* * * *

விண்வெளிச் செய்கோள் செல்லும் விரைவினில், அறிவியல்கள் பண்படத் தொழில்நுட்பம் செய்யப் பயன்களில், நாழி தோறும் மின்னனுத் துறையர் செய்யும் விந்தையில், இமைக்கணத்தில் சின்னவை என்னத் தக்க செயல்களாம், கழித்தல், கூட்டல். முன்னுள பிரிவில் ஒன்றை முடிவெனத் தெரிதல் என்ப எண்ணில செய்யும்: இந்த எளியசெய் முறைகள் மூலம் சிக்கல்கள் கோடி தீர்க்கும் திறனுடைக் கருவி: மண்ணில் மக்களின் மதிப் பைத்த மற்றொரு மதி:யென் கின்ற அதிசயம்: புதுயு கத்தின் அடிப்படை: நாளும் நாளும் புதிதெனும் பிறவி: கண்ட பொறிகளுள் தலையை தென்னும் கணிப்பொறித் திறனில், உண்மை காணுவம் என்னும் வேட்கை கணிப்பதற் காக ஆய்வுச் சாலையில் தவம்செய் இற்றை முனிவர்தம் முயற்சி யில்நீ முழுவதும் ஒன்றி நின்று தனிமையில் சிந்தை செய்யத் தங்கிவிட டாயோ என்னத் தேடினேன்: திசைய ணைத்தும் திரும்பினேன். நடந்த கண்கள் வாடின: உன்னை எந்த மன்றிலும் காண வில்லை.

* * * *

மனிதரில் வையந் தன்னில் வந்தநாள் முதல தாகத் தனியொரு நபராய், வாழும் சமுதாய உறுப்பாய் மற்றும் அசியல் பொருளா தார அமைப்பிலோர் அங்க மாக உறுபுகள் பலவு குத்து உலகியல் நடத்திச் செல்ல மருகள் படைத்தார்: கோடி வழக்கங்கள் சமைத்தார்: வாழ்வின் தரமுடன் இணைந்த தான் சம்பிர தாயம் கண்டார்:

பிரிவுகள், தொழிலைச் சேர்ந்த பேதங்கள், பிறப்பால் வந்த வரிசைகள், படைத்தார்: நான்கு வருணங்கள் எனும் மைப்பை

இந்திய மண்ணில் கண்டார்: இலக்கணம் வகுத்தார்: அந்த முந்தைய அமைப்புப் பண்டை முத்திரை யோடு, பின்னர் புத்தனை, சமணர் தம்மைப் பொய்ம்மையை எதிர்த்து நின்ற சித்தரை, வள்ள லாரைத் தீவிர இயக்கந் தன்னை புதுமையை எதிர்த்து நின்று, புரட்சிகள் அனைத்தும் வென்று,

முதுமையில் வலிமை கண்டு முன்னினும் வளர்ச்சி பெற்றுக் கொடுமையிற் கொடுமை யாய், நம் குலத்திற்கே இழிவாய், நீங்கா/ வடுவென அமைந்த தாய், நம் வளர்ச்சியின் பகையாய்/ நிற்கும்

பழி: பெரும் பாவ மென்னப் பார்த்தவை யணைத்தும் சேர்த்துப்

பிழியவந் துருவெ டுத்த பிணி: பல பிணிகள் ஓன்றாயத் திரண்டவோ என்று வந்த தீமை: இச் சாதிச் சேற்றில் புரண்டது போது மென்னப் பொறுமையற் றுளம்வெ குண்டு கூரிய எழுது கோலைக் கொள்கையின் மையில் தோய்த்துச் சீரிய புதினம், பாட்டுச் சிறுகதை எண்ணி லாத கண்டனக் கணைதொ டுத்த கட்டுரை, திரண்டு நிற்கும் தொண்டர்முன் ஓளிப் ரப்பும் சொற்பொழி வென்பெ

ரும்போர்

நடத்துகின் றாயோ வென்ன நகரிலும், நாட்டி லும், மற் றிடத்திலும் பார்த்தேன் உன்னை: எங்குமே காண வில்லை:

* * * *

துறைதொறும் புகுந்து, கல்விச் சுனைகளில் மூழ்கி, ஆயந்து நிறையொடு நின்ற சான்றோர் நிறைந்துள சங்கம் கூடி

முந்தையர் மொழிவ ஸர்த்தார்: முப்பெரும் பிரிவு கண்டு, செந்தமிழ், வளம்நி றைந்த செம்மொழி இணையி லாத சொல்வளம், இலக்கி யத்தின் சுவைவளம், இலக்க. ணத்தின் செல்வம்ளன் றனைத்தும் கொண்ட திருவினை வையத்
திற்கு

வழங்கினர்: நாம தற்கு வாரிசென் றுயர்ந்தோம். இன்று புழங்கிடும் கலைகள் கோடி: புதியது புதிய தாக மலர்ந்திடும் கலைகள் கோடி: வாழ்வெனும் பரந்த வானில் புலர்ந்திடும் தத்து வங்கள் புனைவுகள் கோடி: வீழும் அருவிபோல் தொடரும் கல்வி அறிவுசேர் கலைகள் யாவும் உருவமும், உணர்வும் மற்றும் உயிரும்நம் மண்ணி னோடு இணைந்ததாய்த் தமிழ்நி லத்தின் இலக்கிய மரபி னோடு பிணைந்ததாய்த் தமிழர் தங்கள் பேச்சொடும் மூச்சி
னோடும்

கலந்ததாய், மலரும் காட்சி காணநம் தமிழை மேலும் வளஞ்செயும் பணியில் யாவும் மறந்துநீ முழுமை யாக ஈடுபட்டனேயோ வென்ன எழுத்துக ளனைத்தின் ஊடும் பாடுபட்ட டுன்னைத் தேடிப் பார்த்தனன்: காண வில்லை:

* * * *

புதியன மலர்ந்தென்: ஏட்டுப் புலமையர் பொருளா தார விதிபல படைத்தென்: சட்ட மியற்றுவோர் எல்லோ ருக்கும் வாய்ப்புகள் சமமே யென்ன மன்றிடை முடிவு செய்தென்: ஏய்ப்பவர், வெயர்வு சிந்தா இடைநிலைத் தரகர், நானும் மக்களை வஞ்சிக் கின்றோர், வாழும்தம் மண்மேல் சற்றும், அக்கறை யற்றார் செய்யும் ஆட்சியே தொடர, நாட்டில் வறுமைகள் பரவ, மக்கள் வறட்சியில் வாடச், செல்வம் சிறுகுழு, சிலர்தம் பக்கம் சேர்வது பெருக, ஏழை சிந்திடும் கண்ணீர் வெம்மை தீயெனச் சுட, உன் நெஞ்சம் நொந்துநீ, புதுயு கம்செய் நோன்பினை ஏற்று, இற்றை

அடிப்படை முழுது மாக அசைத்தெடுத்து), அழியத் தக்க,
இடித்து) ஒரு புதிய பூமி இயற்றவும் துணிவு கொண்டு
செயல்படும் குழுவி னோடு சேர்ந்தனை போலும் என்று
அயர்விறந் தங்கும் தேடி அலைந்தனன்: காண வில்லை

* * * *

எழுத்தாள நண்ப உன்னை எங்கெலாம் தேடு வேன்யான்:
முழுத்தாளும் படித்தேன் உந்தன் முகவரி காண வில்லை
எழுதுவோர் இருக்கத் தக்க இடமெனத் தகுந்த வற்றுள்
முழுமே நுழைந்து பார்த்தேன்: முகவரி காண வில்லை:

* * * *

வேடிக்கை மனிதர் கூட்டம் மிகுந்துள இடம் உ னக்கு
வாடிக்கை என்றெ னக்கு வந்ததோர் செய்தி: அஃது
வம்பர்தம் பழிச்சொல் வன்றி வாய்மையன் ரெனத்து
ணிந்தேன்;
நம்பின னில்லை அங்கு நானினும் தேட வில்லை.

பிர்ஞ்சான பிர்ஞ்செடியவாம் பேட்க்னெய்யான்சுபோ

அணுவைப் பிளந்தீர், பின் அதிற்பொதிந்த ஆற்றலைாம்
நுணுகி அறிந்தீர்; நும் நூலறிவு போற்றுகிறோம்:
மண்ணின் வளங்களைநும் வயமாக்கி மேலெழுந்து
விண்ணின், பரந்தபெரு வெளியின் இயல்பறியச்
சோதனைகள் மேற்கொண்டீர்: தூரங்கள் வென்றாருஞ்
சாதனையின் முன்னே, யாம் தலைவணங்கி நிற்கின்றோம்:
கண்ணின் ஒளிப்பயனைக் காதின் ஒலிப்புலனை
விண்ணின் கலம்மூலம் விரிவாக்கி வையகம், பல்
நாடுகளின் கூட்டமைந்த நகராட்சி: பல் இனங்கள்
கூடுவதற் கேற்றசிறு குடியிருப்பு, என்றாக்கித்
தரைபடைத்த எல்லையைலாம் தகர்த்தீர்: நம் மானிடரை
வரைதடுக்கும் என்பதிலை: வாரிதிகள் வேவிஅல:
ஆறும் பெருங்காடும் அரண்ல்; கல்விதரும்
வீறு பெரிது: மிக மேம்பட்டோம்: தாம்வாழ்ந்த
ஊருக்குள் நம்முன்னோர் உலவியது போல்இன்று
பாருக்குள் நாமூலவும் பான்மையுளோம் என்றாலும்:
தாமரை, 1989

இயற்கைச் சுவரனைத்தும் இடித்ததன்பின் எண்ணற்ற
 செயற்கைச் சுவர்ஸமூப்பிச் சிறுமைக் கடிபணிந்து,
 நாடுதொறும் வன்முறைகள்: நாளெல்லாம் போர்முரசம்
 வீடுதொறும் துப்பாக்கி, வெடிகுண்டு, நெஞ்சகத்தில்
 பொங்கி வழிகின்ற புழுக்கம், வெறுப்புணர்வு
 தங்க இடந்தேடித் தரைமுழுதும் ஓடுகிற
 அகதிகளின் பட்டாளம், ஆண்டாண்டாய் வாழ்ந்த
 தகுதி யுடையவரும் தம்நிலத்தில், தாய்நாட்டில்
 சிறுபான்மை என்பதனாற் சீரழியும் கேவலமும்,
 பெருவாரி யானவர்தம் பீடற் கீழ்மைகளும்,
 மண்ணின் ஒருபுறத்தே வாழ்கின்ற மக்கள் சிலர்
 எண்ணி லடங்காத இன்பங்கள் துய்ப்பதுவும்,
 வெறுமை, புறஞ்சுழி வெம்பசிநின் றுள்ளரிக்க,
 வறுமை துணையாக, வாழ்வுபெரும் சோதனையாய்,
 கஞ்சிக்கும் கூழுக்கும் கந்தைக்கும் குச்சக்கும்
 பஞ்சி னெளியிரணப் பரக்குமொரு பாவியரின்
 கூட்டம் மிகுவதும்கீக் கொடுமையினை எண்ணற்ற
 நாட்டவர் தம்வாழ்வின் நடைமுறையாய் ஏற்பதுவும்,
 நாளும் வளர்கிறதே; நலிந்தவர்கள் தேம்புவது
 மேலும் வளர்கிறதே; விஞ்ஞான விந்தையெலாம்
 மண்ணின் துயர்மறந்து, மக்கள் சுமைமறந்து
 விண்ணில் விளையாட, மேம்பட்ட நாட்டினர்க்கு
 வாணமாய், மத்தாப்பாய், வாய்த்ததுவோ: மானிடத்தைப்
 பேணவே வந்தபெரும் பேறென்ன, ஆற்றல்மிகு
 தொண்டனை, நீங்காத் துணைவனெனப் பேரறிஞர்
 கண்டதெலாம் இன்று கதையோ, வெறுங்கனவோ?

சிந்தை வளராமுன் திறனை வளர்த்தோமோ?
 முந்தையர்போல் வாழ்வியலின் முழுமையையும்
 எண்ணுகிற

மெய்யறிவு தேடாது, வெளியுலகில் வேண்டுவன
 செய்யும் திறனொன்றே திருவென்று நம்பினமோ:

குருவிகளின் கூட்டம்போல் கொசுப்படைபோல் ஜயகோ
 கருவி படைத்தவனைக் கருவியே மாய்ப்பதுவோ:

இம்மி யளவேனும் எவ்விடத்தோ எவ்வழியோ
 நம்மை யறியாது நாம்தவறு செய்துவிட்டோம்.

அனோரிநாடி நேரம் நின்றோய்யாம்

அரைநொடி நேரம் நின்றோம் யாம்: இவண்
ஆயிரம் காதம் பின்னடைந்தோம்:
விரைவுடன் தொடர்ந்த மேற்செலவில்: எமை
விட்டுப் பிரிந்த பயணியர்காள்:

நெடுநாள் ஒன்றாய் நடந்தோம் நாம்: நம்
நிறையும் குறையும் பகிர்ந்துண்டோம்:
கெடுநாள் வருநாள் உடன்நின்றோம் - நாம்
கேண்மையில் ஒருமரக் கிளையானோம்.

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாய்: நாம்
அணைந்தும் பிணைந்தும் வாழ்ந்திருந்தோம்:
பாயிரம் பேசும் நுண்கலைகள் - பல
படைத்து மகிழ்ந்து பார்த்திருந்தோம்.

ஓரடி ஈரடி விலகிடினும் - நாம்
ஒருகுல மென்றே நடந்துள்ளோம்:
பாரதிர் போர்பல கண்டாலும் - நாம்
பயணப் பாதையில் பிரிந்ததிலை.

சாரையில் ஊர்ந்தனம் ஓருகுழுவாய் - நாம்
தவழ்ந்து நடந்த யாத்திரையின்
தாரைகள் முழுவதும் அறியவிலை - நம்
சரிதையின் நினைவுகள் மறையவிலை.

நாடென மொழியெனப் பிரிந்தாலும் - நம்
நட்பில் விரிசல்கள் இருந்தாலும்
பாடெனில் பணியெனில் உடன்நின்றோம் - நம்
பகைமைகள் கடந்தொரு 'பிணை' கண்டோம்.

அறிவிய வென்ஒரு தேர்கண்ணர்: அதில்
அமர்ந்தீர், பறந்தீர், மேற்சென்றீர்:
வறியவர், செல்வர்கள் எனப்பிரிந்தோம் - நம்
மானிடம் பிளந்தது: மலைக்கின்றோம்.

விரைவொடு வளரும் மேம்பாட்டில் - எமை
விட்டுப் பிரிந்த நாட்டினர்காள்:
தரையிடைக் கூட்டுக் குடும்பம்யாம் - நீர்
தனித்து வாழ்வதும் தகவாமோ.

புதிய மடர்கள்: பனோமிய அதிபர்கள்

சமத்துவம் என்பீர்: மக்கள்
 தம்மையாம் உயர்பீ டத்தில்
 அமர்த்துவம் என்பீர்: ஆழ்ந்து
 ஆய்ந்துபின் பொருண்மை காணும்
 பகுத்தறி வென்பீர்: யாவும்
 பகுத்துணும் சமத்து வத்தை
 வகுத்தனம் என்பீர்: பண்டை
 மரபெலாம் விஞ்சி நின்று
 புதுமைகள் படைத்தோ மென்பீர்
 புரட்சியின் விழுதும் வேரூம்
 எதுவெனக் கண்டோ மென்பீர்
 எழுதினால் பேசி னால்யாம்
 எரிமலை என்பீர்; தீமை
 எதிர்த்திட அவது ரித்த
 அரியென்பீர்: சிவனே யென்பீர்:
 அடிமுதல் முடியும் காணப்

படித்தனம்: உமது போக்கைப்
 பார்த்தனம்: பழுமை தன்னை
 வடித்ததிற் புதிய கோடு
 வரைந்துளீர் என்ப தல்லால்
 வழிவழி நடந்த பாதை
 மறந்திடக் காணேன்: முன்னர்
 இழிவெனச் சொன்ன வற்றை
 எதிர்ப்பதில் வலிமை காணேன்:
 முன்னுள மடங்க ளெல்லாம்
 மூடினீர்: புதுவ தாக
 இன்னொரு மடம்ப ண்டத்தீர்:
 இங்கெழுந் தருளி னோரும்
 மாற்றினில் உயர வில்லை,
 மனத்தினில் திருந்த வில்லை:
 நேற்றைய மடத்தி ஞுக்கு
 நிகரென நின்றார்: மற்றோர்
 உழைப்பினில் ஊன்வ ளர்ப்போர்:
 ஊழலை உரமென் றாக்கித்
 தழைப்பவர்; பதவி தந்த
 சலுகையில் மகிழ்வோர்; தம்சொல்
 வேதமென் றனைவர் ஏற்க
 விழைப்பவர் கண்டோம்: எண்ணம்
 மோதவும், அறிவுச் சங்கு
 முழங்கவும், முடிவி லுண்மை
 காணவும் விரும்பும் காட்சி
 காண்கிலம்: திறனர் தம்மைப்
 பேணவும், அவரி னத்தைப்
 பெருக்கமை துணிவு கொண்ட

தவத்தினர், உயர்வு நாடும்
 தரத்தினர், புதிய பாதை
 துவக்குநர், தன்ன வங்கள்
 துறந்தவர் தலைமை யேற்கும்
 சூழ்நிலை அரசில் இல்லை:
 துறவியர், முனிவ ரென்பர்
 வாழ்வுசெய் மடத்தி லில்லை:
 வளர்களை மலரும் கல்விச்
 சாலையின் தலத்தி லில்லை:
 சமயத்திற் கேற்ற வாறு
 காலையில் கொள்கை ஒன்று,
 கடும்பகல் கொள்கை ஒன்று,
 மாலையில் கொள்கை ஒன்றாய்
 மாறுவோர், தமது “கட்சி
 ஆலை” ஒன் றமைத்துத் தம்மை
 அண்டினர், சுற்றத் தாரை
 வேலையி லமர்த்தி அங்கு
 விளைவன துய்ப்பர்: நாட்டில்
 நாளையின் தேவை எண்ணும்
 நாட்டமொன் நில்லார்: மண்ணில்
 களையினிற் களையாய் நிற்பார்:
 கழனியிற் கதிர்வி ளைந்து
 விளையுநாள் அங்கும் நிற்பார்:
 விலைகொடுத் தவரை வாங்க
 வருவரேல் அவர்பால் நின்று
 வணிகமும் செய்வார்: புன்மை
 உருவமே தலைமை யோடு
 உலவுதல் கண்டோம்: இங்கு

புதியதென் றைதைப்ப டைத்தோம்:
 புரட்சியென் றைஞனச் சொல்வோம்:
 கதியினில் மாற்றம்: பாடல்
 சொல்பொருள் மாற்ற மில்லை.

கோஸ்டிர் கோஸ்டு ஈச்யும் நொடுளை

மகனிர்என் றிந்த மண்ணில்
வந்ததே பாவ மோ:இன்
முகமவர்க் கிறைவன் தந்தான்:
மூடிட மனிதர் வந்தார்.

கண்ணிரண் டியல்பாய் யாவும்
காண்பதே பழியென் றஞ்சிப்
பின்னிய வலைக எின்பின்
பெருவிழி அடைத்தார்: வானில்
கருமுகில் நிலவை மூடும்
காட்சிபோல் கரிய போர்வை
உருவமும், முகமும் மூட
உலவிடும் நிழல்கள் கண்டேன்.

மானிடர் உயிரில், ஊனில்
மாதரோர் பாதி யன்றோ!
ஏனிவர்க் கிருளில் வாழ்வு:
‘எழில்நலம் வழியும் பெண்ணைப்

பார்க்கவும் தகுது யற்ற
 பாவியர் ஆண்கள்” என்ற
 தீர்ப்பின்ஓர் வடிவம் இந்தத்
 திரையெனில் தவறோ: கோடி
 இயற்கையின் படைப்பில், வையம்
 இதுவரை கண்ட வற்றுள்
 செயற்கையின் திறன்வ ளர்த்த
 திருவெனப் படுப வற்றுள்
 பெண்ணினை ஒப்ப தென்னப்
 பேசுதற் குரிய ஒன்றை
 மண்ணிடைக் கண்ட தில்லை;
 மாதரைச் ‘சக்தி’ என்று .
 முன்னவர் கண்ட கொள்கை
 முறை: அதில் மூட மில்லை:
 அன்னவர் விசித்து ஏவும்
 ‘அம்பு’நம் ஆண்கள்; அந்த
 விசையினை முடக்கும் மக்கள்
 மேம்படல் இல்லை: பெண்கள்
 தசைஅலர் மலரு மாவர்:
 சக்தியின் கனலு மாவர்;
 புலன்களின் வரைக டந்த
 புதையலும் பொருளு மாவர்:
 நலன்களின் சுரங்க மாவர்:
 நாதங்கள் அனைத்தும் கொண்ட
 வீணையின் நரம்பு மாவர்:
 வில்லிடை நானு மாவர்:
 ஆணைகள் அனைத்தும் தம்முள்
 அடக்கியோர்: ஆணின் மேலோர்:

மண்ணிடை இயற்கை தந்த
 வரங்களுள் தாய்மை ஏற்கும்
 பெண்ணினும் பெரிய தென்னும்
 பிறவியொன் நில்லை: என்றும்

மானிடம் எண்ணி எண்ணி
 மகிழ்ந்திடத் தக்க ஒன்றை
 ஏன் இவண் திரையுள் வைத்தீர்:
 இன்றவர் சகிப்ப ரேனும்

கோழையிற் கோழை செய்யும்
 கொடுமையிற் கொடுமை இஃதை
 நாளையும் ஏற்பர் என்று
 நம்புதல் மடமை: காறி

உமிழ்ந்தவர் கிழித்து நூறாய்
 உம்முகத் தெறிந்து நெஞ்சம்
 நிமிர்ந்துமுன் நிற்கும் நாட்கள்
 நெடுந்தொலை வில்லை: இல்லை.

கதவுகள் காப்பதினை

விரிசல் நிதமும் மிகுகிறது - மனம்
வெந்தவர் கூட்டம் வளர்கிறது
கரிசல் வயல்நிலம் வெடிப்பதுபோல் - நம்
கண்முன் மானிடம் பிளக்கிறது.

தலைமுறை தலைமுறை நூறாக - நம்
தந்தையர், தாயர், தாதையர்கள்
கலையெனப் பண்பெனக் கண்டதெலாம் - நம்
கண்முன் கரைந்து மறைகிறது.

கட்டிய கோபுரம் அதிர்கிறது - அதன்
கலசம் கவிழ்ந்து சரிகிறது:
ஒட்டிய வயிற்றின் பசிநெருப்பில் - நம்
உயர்வும் கனவும் வேகிறது.

மண்ணொடு விண்ணண இணைக்கின்றோம் - நாம்
மானிட சாதியைப் பிரிக்கின்றோம்:
எண்ணவும் எழுதவும் கூகுகிறேன் - நம்
இனத்தின் சிறுமையில் நானுகிறேன்.

தீயின் கொழுந்து நீள்கிறது - அது
 தீய்க்கும் பரப்பும் விரிகிறது:
 வாயிற் கதவுகள் காப்பதிலை - எழும்
 மாணிடச் சீற்றும் தோற்பதிலை.

கீதுலை விதி அன்பே

பஞ்சிற் தீயெனப் பற்றியெழும் - கொடும்
பசியினில் அன்பே பதைக்கின்றாய்;
எஞ்சிய உணவினை எறிகின்றார் - அது
'ஏழூகட் கல' இது விதி அன்பே!

வண்ணம் கோடியில் மின்னெளிகள் - திரு
வழியும் விருந்தும் வரவேற்பும்:
விண்ணத்திர் முரசும் காண்கின்றோம் - நாம்
வெளியில் நிற்பது விதி அன்பே!

மழையில் நனைந்து நடுங்குகிறோம் - எதிர்
மாளிகை, மாடம் காண்கின்றோம்:
நுழைவம்னன் ரெண்ணுவை என்னுயிரே - அவை
'நுயக்கல' என்பது விதி அன்பே!

குப்பையின் இழிந்த குடிசைகளில் - நாம்
கூனிக் குவிந்து வதிகின்றோம்:
எப்பொழு தெவரெவர் ஆண்டாலும் - நமக்
'கிப்பதம் நிலை', இது விதி அன்பே!

செல்வம் தந்தனள் இயற்கைத்தாய் - அது
சிலர்க்கென ஒருசிலர் விதிசெய்தார்:

நல்வளம் நம்மவர் படைத்தாலும் - அது
'நமக்கல்' என்பதும் விதிஅன்பே!

கள்ளம் கவடுகள் அறியாதாய் - எம்

கவலைகள் எதுவும் காணாதாய்:

உள்ளம் கறுத்த பெரியவர்கள் - தமை
உணர்வதும் நாளைஉன் விதிஅன்பே!

உடையில் சுற்றிய எளிய கந்தையைத் தொடையின் மேல்வரை சுருக்கிப் பின்புறம் இறுக்கிய உடையினன்: எரிக்கும் வெய்யிலைப் பொறுக்கத் துணையெனப் பொருந்திய உறுமால்:

இடையில் சுற்றிய எளிய கந்தையைத்
தொடையின் மேல்வரை சுருக்கிப் பின்புறம்
இறுக்கிய உடையினன்: எரிக்கும் வெய்யிலைப்
பொறுக்கத் துணையெனப் பொருந்திய உறுமால்:
தேய்ந்து கிழிந்த செருப்பு(பு)அதன் தோல்போல்
காய்ந்து வாடிய கட்டுடல்: தோளில்
தாங்கிய கலப்பை; தாழ்விலும் சரிவிலும்
நீங்குவ தறியா நிறையுடைத் துணையெனும்
மாடுகள் பிணைத்த வடம்தொடு கையெனக்,
காடும் மேடும் கழனியும் திருத்தச்
செல்லும்ஏர் உழவன்: செல்வம் பெருக்க
ஒல்லும் வகையெலாம் உழைத்து உழைத்து
மாய்ப்பவன்: தானும் மனைவியும் மக்களும்
ஓய்வுநாள் ஓழிவுநாள் ஊக்க ஊதியம்

அகவிலைப் படிகள் அரசினர் ஆணையின்
 தகவல்கள், அவைதரும் சலுகைகள் என்பவும்
 கல்வியும் கேள்வியும் காவிய வளமும்
 பல்கலைத் துறையினர் படைத்த இன்பமும்

 அறியா வாழ்வினன்: அறிவியல் படைத்த
 பொறிபோல் தன்கடன் பொறுமையொ டாற்றும்
 குடிமகன்: பசியொடு கூட்டுக் குடும்பம்
 நெடிது கண்டுதன் நிழலென வறுமையை
 ஏற்பவன்: தன்கமை ஏறினும் பொறுமையாய்
 நோற்பவன்: நெஞ்சம் நுடங்கா வலிமையன்:
 வெய்யிலும் குளிரும் மேயும் மேனியன்:
 செய்யும் தொழிலொடு சேர்ந்தே வாழ்பவன்:
 உயர்வினும் தாழ்வினும் உழைப்பவன்: அவன்மெய்
 வெயர்வின் நலத்தின் விளைவன துய்க்கும்
 மேனிலைக். குடியீர! மேலும் மேலும்நும்
 ஊனின் வசதிகள்: உறவின் தேவைகள்
 வளிதரும் விசிறியின் வசதியை மிஞ்சும்
 குளிர்செயும் பொறிகள்: குன்றா வளங்கள்:
 விருந்தும், களிப்பும், வேண்டுவ கணத்தில்
 தருந்திறன் கொண்டோர் சார்பும் துணையும்
 நிறையினும் நெஞ்சில் நிறைவிலா தும்சிறு
 குறைகளைப் பெரிதெனக் கூறுவீர: கொதிப்பீர.
 உண்ணவும் தங்கவும் உடுக்கவும் தந்தவன்
 மண்ணொடு மண்ணாய் வதிவதும் மடிவதும்
 எண்ணுவ தறியீர: ஏழையர் துயர்களைக்
 கண்ணும் கருத்தும் காணுவ தறியீர:

நன்றி யென்பது நம்மினப் பண்பு: அது
 கொன்றவர் தம்மினும் கொடியவர் இலை: நும்
 போக்கினை வையம் பொறுக்குமோ: பொறுத்தார்
 தீக்கதிர் ஆயின்நீர் செய்வதென்: சொல்வதென்:
 அலமரும் கடலலை அதன்கரை மீறுமேல்
 நிலமும் மலையும் நிற்குமோ? நானும்
 பாகன் செலுத்தப் பணிந்து மேற்செலும்
 ஆகம் வளர்ந்த யானையும் வெகுண்டு
 மீறுமேல் அங்குசம் வெல்லுமோ: பேய்மழை
 சீறுநாள் கைக்குடை செய்வதென்; பண்டை
 உருத்திர தாண்டவம், உழைப்பவர் நெஞ்சம்
 வெறுத்தெழு வாரெனின், மீண்டும் காணுவம்.

பொந்த சுதந்திரம், பேசும் சமத்துவம் பொய்யடா..!

மாந்தர் கழித்தபுன் நீர், மலம் யாவையும்
வாரி வழித்துயிர் வாழுகிறோம்:
ஏந்திய தட்டுடன் ஆண்டுகள், ஆண்டுகள்
இப்படி யும், வயி ரோம்புகிறோம்.

தாங்கள் கழித்ததைத் தாம்தொடின் தம்குடல்
தன்னைக் குமட்டிடும் புன்மைகளை
நாங்கள் எடுப்பதை நாள்தொறும் நாள்தொறும்
நாடு சகிப்பதைக் காணுகிறோம்.

காட்டினில் மானிடர் வாழ்ந்தனர்: அன்றைய
காட்சியில் இத்தொழில் காணவிலை:
நாட்டினில் ஆயிரம் நாக ரிகம், கலை
நாட்டிய நீர்இதில் நாணவிலை.

காற்றினில் மாசென ஊர்வலம், கூக்குரல்
கண்டனம் ஆயிரம் காணுகிறீர்
ஆற்றினில், ஊற்றினில் ஆலையின் மாசுகள்
அண்டுவ தெத்தினம் பேசுகிறீர்

வானிடை வெண்மதி ஆயிரம் ஆண்டுபின்
மாசுறும் என்றுளம் வாடுகிறீர்·
மானிடர், உம்மொடு வாழுநர், தோள்களில்
மாசு சுமப்பது காணுகிலீர்.

உள்ளமும், ஆவியும் குப்பையும், கூளமும்
ஒன்றென வாழும்எம் சேய்களின்பால்,
பள்ளியில், பல்கலைக் கல்வியில் நும்குலப்
பங்கெனில் அப்பயன் யார்பெறுவார்:

வாய்ப்புடை யாரிடம் வாய்ப்புகள் சேர்வதை
மாற்றும் துணிவிலர் ஆட்சியிலே
ஏய்ப்பவர் வாழுவர்: எத்தர்கள் ஆளுவர்
ஏழூயர் வாழ்வது பேச்சினிலே:

மாந்தர் கழித்தவை மாந்தர் சுமந்திடும்
வாழ்வு தொடர்ந்திடும் நாட்டினிலே,
போந்த சுதந்திரம், பேசு சமத்துவம்
பொய்யடா: யாவையும் ஏட்டினிலே.

ஏழ்வாயின் யிஞ்சிய புன்வாயிலை

சற்றுப் புறத்தினைக் காப்பவர் யாமெனச்
சொல்லி யெழுந்துள தொண்டர்களே:
சற்றுப் பொறுத்திடு வீர்: இங்கு யாம்சொலும்
சங்கதி கேட்டுப்பின் மேல்தொடர்வீர்.

மாளிகை வீட்டினில் வாழுகி நீராடுமை
மாசறு குழலில் பேணுகிறீர்:
கோளிடை யாத்திரை கொண்டுள மேற்றிசைக்
கூட்டத்தின் பாங்கினில் பேசுகிறீர்.

அன்னை இயற்கையின் தூய்மையைக் காப்பதில்
யாரும் சளைத்தவர் என்பதிலை:
முன்னுள தேவைகள் யாவையும் கண்டபின்
முக்கிய மென்பவை தேர்ந்திடுவோம்.

ஆலையின் உப்பினில் நல்வயல் கெட்டதாய்
ஆய்வினர் சொன்னதை ஓதுகிறீர்:
காலையும் மாலையும் கஞ்சியிலாத் துயர்க்
கண்களின் ஏக்கத்துக் கேதுரைப்பீர்.

பூச்சி மருந்தினம் நீர், நிலம் யாவினும்
புன்மை கலந்த தென்புகல்வீர்.

பேச்சினி லென்பயன்: நாளும் வளர்பசிப்
பீடையில் வாடுவர்க்கேது சொல்வீர்

வானமும் வையமும் மாறுமென்பீர்: வளர்
மாசினில் மாணிடம் மாளுமென்பீர்:

வானமும் வையமும் மாசுசெய்தோர் சொலும்
வார்த்தையைக் கிள்ளைபோல் வாய்திறப்பீர்.

தத்தி, விழுந்து, தவழு கிரோம்:புவி
தந்தவை நாம்பெறக் கூடுகிரோம்:
எத்தனைச் செல்வங்கள் மேற்றிசையில்: நமக்
கிண்ணனாரு 'வேதம்' இயம்புகிறார்.

ஏழ்மையின் மிஞ்சிய மாசு மிலை: பசி
ஈர்ப்பதை மிஞ்சிய நோவுமிலை:
வாழ்வதும் சாவதும் ஓன்றெனும் ஏழையர்
மாசறு சூழ்நிலை ஏதறிவார்.

சேரி யெனும்நர கிங்குள தே:அவண்
சென்று(அ)வர் உய்வழி தேறுவிரோ?
காரியம் யாதினும் கைகொடுக் காதநும்
காகிதுப் போரினால் யாதுபயன்?

இற்றை அறிவியல் தந்த பொருள்பல
ஏற்றுப் பயன்பெறு சூழ்நிலையில்,
குற்ற மென்சில் தோன்றிடு மேல்அவை
கூர்ந்து களைந்திடல் யார்துடுத்தார்?

தேன்தரும் ஈக்குலம் சீறிடு மேல்அது
தேளெனக் கொட்டுதல் கண்டதுண்டு:
ஊன்வலி நீக்குவம்: தேன்விழை கிண்றனம்:
ஒட்டாவ் ஈக்குலம் மாய்ப்பதிலை

வேரிற் பழுத்த பலாவிள் நறுஞ்சுளை
மேலுள முட்கள் தவிர்ப்பமன்றோ:
பாரிற் புதுக்கலை ஏற்றிடு நாள்அதன்
பாதகம் தேர்ந்து தவிர்த்திடுவோம்.

வையத்தின் ஓர்சிறு பாகத்தில் வாழுநர்
வானையும் மண்ணையும் மாகசெய்தார்:
பையநம் நாட்டினர் நல்வளம் தேடுநாள்
“பாவம்” என் நிங்குவந் தோதுகிறார்.

குழும் புறங்களில் மாற்றமொன் நின்றியும்
துய்க்கும் வளங்கள் வளர்வதிலை:
வாழும் நிலத்தையும் வானையும் காத்திடும்
வாயில் திறந்துபின் மேல்நடப்போம்.

சூடங்குளத்தினை ஏன் எதிர்ப்பீர்

கூடங்குளத்தினை ஏன் எதிர்ப்பீர்: அது
 கூட்டிடும் ஆற்றலை யார்தருவார்:
 மாடனும் காடனும் செய்ததுவோ: தொழில்
 வல்லுநர் மேதையின் செய்அலவோ
 இன்றைய வாழ்க்கையில் இன்பம் நிறைந்தவர்
 இந்நிலை காப்பதற் கேங்குகிறார்:
 மன்றிடை ஆயிரம் வாதங்கள் கூறிநம்
 மக்களைத் தம்வழி மாற்றுகிறார்
 சாய உதட்டுடன் வான்தவழும், வளத்
 தையலர் போர்க்கொடி தாங்குகிறார்
 காயழும் ஆவியும் ஒன்றெனக் கரக்கவும்
 கஞ்சியி லார்நிலை ஏதறிவார்.

காற்றினில் மாசென ஒன்றெதிர்ப்பீர்: எதிர்
 காலத்தில் ஆபத்தென் றொன்றெதிர்ப்பீர்
 ஆற்றினில் மாசென ஒன்றெதிர்ப்பீர் நிதம்
 ஆக்க முயற்சியை லாம்தடுப்பீர்

டிகள் ஆண்டுகள் ஆண்டுகளாய்ப் பெரும்
வில் ஏழ்மையில் மாய்ந்தவரை
ஈண்டு தொழில்யுகம் தந்த வளம்சில
எட்டவும் நீவிர்இங் கேதுசெய்தீர்

பஞ்சமும் நோயும் பெருந்தழல் போல்இவண்
பற்றி எரிப்பதைப் பார்ப்பதிலீர்:
துஞ்சிடும் ஏழையர் துஞ்சுக: யாம்புறச்
குழலைப் பேணுவம் என்றெழுந்தீர்.

ஏழ்மையின் நஞ்சினில் நெந்து நலிந்தவர்
எத்தனை எத்தனை கோடியடா:
வாழ்வினைச் சூழ்ந்துள மாசு களைந்திட
மாபெரும் போர்ப்படை தேவையடா.

வீற்றினில் யாவையும் மிஞ்சும் அனுத்தரும்
மின்திறன் ஆய்வினர் பங்களிப்பு:
'ஆற்றலும்' 'நீரும்' 'நிலமும்' நம் மக்களின்
ஆவியைக் காத்திடும் மும்மருந்து
ஆயிரம் ஆயிரம் ஆலைக ஞம், வளம்
ஆக்கும் தொழில்களும் யாம்வளர்ப்போம்
தாயினும் மேல் 'புறச்குழல்' என் போம்: அதன்
தன்மையைக் காத்திடச் சூரைப்போம்.

கூடங்குளத்தினை ஏன் எதிர்ப்பீர்: அது
கூட்டிடும் ஆற்றலை யார் தருவார்:
மாடனும் காடனும் செய்ததுவோ: தொழில்
வல்லுநர் மேதையின் சேய்துலவோ.

ஈழவர்த்துயர்க் கிள்ளை யோன்றில்லையா

காலைச் செய்தியைப் பார்க்கவும் கூசினோம்;
 கண்ணின் முன்னுள வானொலி தொட்டுயாம்
 மாலைச் செய்தியைக் கேட்கிலம்; ஈழவர்
 மண்ணின் சோகம் மனங்கொள அஞ்சினோம்;
 எம்மி னத்தவர் நாள்தொறும் நாள்தொறும்
 ஈனர் யாவரின் ஈனர்தம் ஆட்சியில்
 தம்மு யிரப்பினைம் தாங்கும் சவக்குழி
 தாம்ச மைத்தபின் சாய்வதும் மாய்வதும்;
 மானி டத்தின் அரும்பெனும் பாலகர்,
 வாழை யீன்றுள கன்றெனும் மாணவர்,
 கானி டைத்திரி நாயினும் கீழர்தம்
 கையில் நாள்தொறும் நாள்தொறும் மாய்வதும்;
 மாதர் கற்பினை மண்ணிடைச் சாய்ப்பவர்,
 மானம் நாணம் துறந்தபுன் கோழையர்,
 காத கர்பிறர், கண்ணுற வன்மையிற்
 காமம் மூழ்கிடும் கற்பக் கொலைஞர்பால்;

தாமரை, 1985

செந்த மிழ்க்குல மாதர்கள் நாள்தொறும்
 திருவி ழப்பதும் எங்வனம் தாங்குவோம்;
 வெந்த ழல்தனில் அங்கமும் ஆவியும்
 வேவ தென்றிடும் வேதனை மிஞ்சயாம்;
 பொங்கி, நெஞ்சம் புழுங்கி யழிந்தனம்;
 புன்மை, புன்மைஇப் புன்மையை வையகம்
 எங்வ னம்பொறுக் கின்றதோ; தெய்வமே
 ஈழ வர்துயர்க் கெல்லையொன் நில்லையோ?

கிளர்ஸ்ரைக்ட் தயிழுமினின் கதயாலி

உரிமை அனைத்தையும் காலில் மிதித்தவர்
ஒற்றுமை பேசுகிறார் - நாம் இவண்
ஒரினம் என்கின்றார்;

வரிசையில் வைத்துச் சூட்டவர்; கொன்றவர்
வாழ்த்துக் கூறுகிறார் - எமைஅவர்
வணங்கி வருகின்றார்.

‘நரியினும் கீழெனத் தந்திரம் செய்தவர்
நல்வழி ஒதுக்கிறார் - புதிதாய்
‘ஞாயம்’ பேசுகிறார்’;

எரியும் தீயிடை எம்மினம் மாய்த்தவர்
இணைவோம் என்கின்றார்: இருகை
எந்தி வருகின்றார்.

என்றும் மாயம், எதிலும் வேடம்
என்பது பண்பானோர் - தம்முயிர்
இயற்கை நஞ்சானோர்

- இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் போது எழுதியது, 1987

நன்றென நட்பென, நம்நிலம் ஓன்றென
நவில்வதை நம்புவதோ: சொன்னசொல்
நழுவிய தெண்ணுவதோ

நம்புவதெத்தை நாம்: நாமிவர் கொடுமையில்
நவிந்ததை எண்ணுவதோ - இன்றுசொல்
நட்பினை ஏற்படுவோ

வெம்பியும், மடிந்தும் வீழ்ந்த எம் தமிழின
வேட்கையின் நிறைவிதுவோ - அல்லது
வேறொரு சிறையிதுவோ.

பெச்சினோப் தயினமுக் காலீஸரன்

பெயரினில் தமிழூக் கண்டேன்:

பெருகிடும் அன்பின் பண்பின்

உயர்வினில் தமிழூக் கண்டேன்:

ஒளிர்ந்கை மலரும் பெண்டிர்

அணிகளில் தமிழூக் கண்டேன்:

ஆடையில் தமிழூக் கண்டேன்:

பணிவுடன் வணங்கி நிற்கும்

பக்தர்கள் நிறைந்த கோவில்

குழலில் தமிழூக் கண்டேன்:

தொன்றுள சடங்க ணெத்தும்

நீழல்போல் தொடர்ந்து நிற்கும்

நிலைமையில் தமிழூக் கண்டேன்:

நாவினில் அலகு தைக்கும்

நடப்பினில், முருக னுக்குக்

காவடி தோளில் தாங்கும்

காட்சியில் தமிழூக் கண்டேன்:

பணமென வழங்கும் தாளில்
 பைந்தமிழ் கண்டேன்: உண்ணும்
 உணவினும் தமிழ்நி வத்தின்
 உறவுகள் கண்டேன்: தங்கள்
 முச்சிசன மரபு காத்த
 மொரீசியத் தமிழர் தங்கள்,
 பேச்சினில் தமிழூக் காணேன்:
 “பெரிதவர் ஏக்கம்” - கண்டேன்.

கப்பலை வாசம்

இற்றைநாள் எமது இல்லம் எளியது: குடிசை வீடு.
 சுற்றிலும் சக்தி: சேறு: குழலின் நீரில் காற்றில்
 வறுமையின் வாடை யன்றி மற்றிலை. வளம்பெ ருக்கும்
 உறுதியு மில்லை: ஆயின் ஒருவழி கண்டோம்: எங்கள்
 முந்தையர் நன்கு வாழ்ந்தார்: முடிவிலாப் புகழி னுக்குச்
 சொந்தமு முடைபார்: அன்னார் துஞ்சிய பின்ன மெந்த
 கல்லறை இனிய தென்று கண்டனம். கால மெல்லாம்
 இல்லமங் கமைத்து வாழ்வ தென்றொரு முடிவு கண்டோம்:
 மறைந்தவர் புதைந்த மண்ணில். மலர்வன முண்டு: சுற்றி
 நிறைந்துள மரங்க ஞங்டு. நீழலும் காற்று முண்டு.
 மழைவளம் வேண்டு மாயின் மந்திரம் ஒது வோம்: பின்
 களைமிக நிறைந்த தாயின் கடவுளை வேண்டு வோம்:
எம்

நாவலர் பட்டி மன்றம் நடத்துவர்: பொழுது போகும்:
 பாவலர் கவிய ரங்கும் பரதமும் இசையும் கூத்தும்

சிறந்திடும்: இவைய னெத்தும் தீர்ந்தநாள் எம்முன்
 னோர்க்குப
 பிறந்தநாள் எடுப்போம்: நானும் பேசுவோம்: இன்றெம்
 முன்னோர்
 துஞ்சிய இடத்த மைந்த சோலையைப் பார்த்தோம்: அங்கும்
 மிஞ்சிய குடிசைக் கூட்டம் விளைந்தது: விதியை நொந்
 தோம்:

அனோமியனாப் பூண்டலை அட்டாட ஆயினா

பிணியினும் மருந்து பீடை ஆனது
 அணியெனப் பூண்டலை அட்டை ஆயின:
 தனியெனத் தமிழீனத் தருக்கி னோரெலாம்
 தனியராய்த் தழிழரைத் தவிக்க விட்டனர்:
 நம்நிலம் நம்மினம் நம்மொழி என்றவர்
 தம்வயி ரோம்பும் தலைவர் ஆயினர்:
 விதையெனத் தந்ததை விருந்தென உண்டனர்:
 கதையில் கற்பனைக் காட்சியில் களிப்பில்
 பயணம் மறந்து, பாதை பிறழ்ந்து
 முயலுவ தொழிந்து, மூச்சின் வெம்மையும்
 வேகமும் குறைந்து, மேற்செலும் ஆசைத்
 தாகமும் தணிந்து ‘தமிழ்மொழி’ என்பதை
 மேய்ச்சல் காட்டன, விளைச்சல் வயலென
 வாய்த்ததாய், வேண்டும் வரமெலாம் தருவதாய்ப்.

பயன்படு பொருளாய்ப் பார்த்தனர்: அவர்தம் வயம்பட்ட டெம்மவர் மயங்கி நின்றனர்.

நம்பிய மக்கள்பால் நன்றி யிலாதவர்
“உம்பரும் காணா உலகு நாட்டுவம்,
வறுமையொன் றறியா வாழ்வு காணுவம்
அரியணை ஏற்றுவம் அன்னைநம் தமிழை: முன்
சங்கம் வளர்த்த தகுதியும் பெருமையும்
எங்கும் பரவிடும் ஏற்றம் காணுவம்:”
என்று முழங்கி எளியரை ஏய்த்தவர்:
இன்றும் கடைவிரித் தியங்கு கின்றனர்:

* * * *

எந்தமிழ் மொழியே! என்னரும் நிலமே!
முந்தையின் முந்தையில் முகிழ்த்தன் இனமே!
யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்என்
றோதும் நிலையினை ஓருயுகம் முன்னரே
நாட்டிய பேரினம்: நட்டோர் நஞ்சினை
ஊட்டுவ ராயினும் உண்ணுவம் என்னும்
பண்பின் உச்சியைப் பார்த்தநன் மரபினர்:
ஒண்புகழ் தேடுவ தொன்றே உயர்வெனக்
கண்டார்: தன்னலம் கருதா வாழ்வினர்
உண்டால் அம்மழிவ் வுலகம்என் றுணர்ந்த
மெய்யறி வாளர்:இம் மேதினி வாழ்வின்
பொய்யும் புனைவும், பூசலும் கடந்து
ஒன்றே குலமும்மற் றொருவனே தேவனும்
என்றே வகுத்த இனமெனும் பெருமைக்
குரியவர்: அற்றைநாள் உயர்வினர்; இன்று,
சிறியராய் மேலும் சிறியராய், மாலையின்

பாசிகள் அவிழ்ந்து பரவின, வென்னத்
 தேசம் பலவினும் சிதறிய குழுவாய்,
 எங்கு வாழினும், எதிரி சூழினும்
 தங்கள் உட்பகை தவிரா எளியராய்,
 அழிவதும் தருமமோ: அறமோ: நமக்கில்
 இழிநிலை ஏன்ன இரவெலாம் பகலெலாம்
 கலங்குவை, நெஞ்சமே: கண்டதென்: உன்னினம்
 துலங்கும் நாளெனும் தோற்றம் காண்பது
 இன்றிலை என்பதை ஏற்கவும் விரும்பாய்:
 ‘என்றெனக்’ கேட்டை: ‘என்றென’ நச்சவை:
 என்றெனக் கூறுதற் கெவருளர். தமிழ்மே
 என்றெனக் கூறுவார் எவரெநாம் வளர்த்தோம்!

எழுவீமெஸ், எய்துபோதற் கியவாத தேதுயிலை

அன்னைத் தமிழ்மகிழ் அணிகள் பலநாறு
முன்னைத் தமிழ்க்கவிஞர் முனைந்தளித்தார் போற்று
கிறோம்:

கையில் எழில்வளையும் கழுத்தணிய மாலைகளும்,
மெய்யின் வடிவுயர்த்தும் மேகலையும் பொன்சிலம்பும்,
பூட்டி மகிழ்ந்ததமிழ்ப் புலவர் பரம்பரையின்
பாட்டின் திறம்வியந்து பரவசத்தில் ஆழ்பவன்நான்:
தவமிருந்தும் காண்பதிலை: தமிழ்க்கவிதை பெற்றநிலை:
உவமை யறியாத உச்சநிலை ஒப்புகிறோம்.

* * * *

காலத்தைக் காட்டுவதும் காவியம்:பின் நாம்விழையும்
ஞாலத்தைக் கற்பனையில் நாட்டுவதும் காவியம்: நம்
முன்னோர் சிறந்தோர்: முதிர்ந்த மதிப்பைத்தோர்:
அந்நாளில் நம்மினத்தர் அடைந்திருந்த பண்புநிலை
எண்ணி மகிழ்பவன் நான்: இறும்புது கொள்பவன்நான்:
நுண்ணியவை, நுண்ணியவை நுழைந்து நுழைந்தவர்தாம்

நிலையான உண்மைகளின்; நிலைகானும் யாத்திரையில் மலையாது மேற்கொண்ட வழிப்பயணம் போற்றுவன்யான்:

* * * * *

கருணனையும், பாரதத்தின் கண்ணனையும், பாண்டவரின் தருமனையும், மூத்திரை தம்பியையும், கம்பன் எனும் பெயரில் தமிழினத்தர் பெற்றஞரு தேவம்கன்:
 உயர்வென்ப யாவும் ஒருங்கிணைந்து மானிடனாய்
 வந்ததோ என்ன மயங்குமொரு மாமேதை:
 செந்தமிழும், சிந்தனையும் தெய்வக் கவித்துவமும்
 கற்பனையும் கங்கையெனக் கரைபுரளும் சொல்வளமும்
 அற்புதமென் ரெண்ண அமைந்தவனின் பாத்திரங்கள்;
 தம்பியெனும் பெயரின் தகுதிக் கிலக்கணமாம்
 கும்ப கருணனையும், குரங்கினத்தின் மன்னனென
 வாலியெனும். பெயரில் வருகின்ற வீரனையும்
 ஆவின் விழுதுகளின் அடிமரம்போல் சுற்றமொடு
 நின்ற பெருந்திறலன், நிலம்கடந்து வானுலகும்
 வென்ற தடந்தோளான், மேருவையும் பெயர்த்த
 வீரத்தின், கானத்தின், வேதத்தின் வேந்து: பிறன்
 தாரத்தின் மீதமுந்த தாகத்தால் தாழ்ந்தவன்: அத்
 தென்னிலங்கை வேந்தனையும்; சீதை எனும் புனித
 மின்னிடையள் பட்டசிறை மீட்கும் பெரும்போரில்
 தொண்டனாய்த் தூதுவனாய்த் துணைவனாய்க் காகுத்தன்
 கண்ட அனுமனையும், கார்மேனி வண்ணனையும்,
 தந்த இலக்கியத்தின் தரத்தில் மயங்குவன்நான்:
 செந்தமிழில் ஒப்பற்ற சிலம்பளித்த பாவலனின்
 இயலை, இசையை இவையிணைந்த நாடகத்தை,
 புயலும், எரிமலையில் பொங்கியெழும் தீப்பிழும்பும்

கூடியதோ வென்னக், குவலயமே கொந்தளித்து
 ஆடியதோ வென்ன,* ஆவேச மென்பதெலாம்
 பெண்ணுருவாய் நின்றதெனும், பிரளயமே வந்ததெனும்,
 கண்ணகியின் பாத்திரத்தை, கணிகையே யானாலும்
 களங்க மறியாத காதலினால், கற்றகலை
 விளங்க வுயர்ந்தெழுந்த மேதையினால், காவியத்தின்
 காதலுக்கும் பெற்றகுலக் கறைதுடைத்த மாண்புக்கும்
 மாதவியின் பாத்திரத்தை, வழிவழியாய் வந்ததமிழ்
 அறந்தவிர்ந் தோமென்ப தறிந்த மறுகணமே
 இறந்த தமிழ்மன்னன் ஏற்றத்தைப் போற்றுவன்யான்.

* * * *

எழுதிக் குவித்தவற்றை எடைபோட்டுக் காவியத்தைப்
 பனுவின் அடிப்படையில் பழந்தமிழர் பார்த்ததிலை:
 ஓருகவிதை பாவுலகில் உயர்வுபெறப் போதுமெனும்
 பெருமையுளர் எம்மினத்தர: பெருங்கணியன் பூங்குன்றன்
 சான்றாவான்: அக்குழுவில் தமிழ்நிலத்து மன்னருளர்:
 ஆன்றோர்கள் ஆய்வுசெய அமைத்ததமிழ்ச் சங்கங்கள்
 படைத்த கருஷுலம் பாருலகின் மானிடத்தர்
 அடைந்த உயர்வுக்கோர் அடையாளம்: ஓப்புகிறோம்.

* * * *

வேரின் பிடிப்புடையோம்: மேல்வளர்ந்த சேகமுடைத்
 தூரின் வலிமையுளோம்: தொன்மைநமக் கீந்தகொடை:
 பரந்து விரிந்துவளர் பசங்கிளைகள் ஆட்சிசெயும்
 உரம்தருவுக் கில்லையெனின்; ஓளிர்கின்ற மென்மலர்கள்
 கொத்தாக நின்று குவிக்கின்ற காய்கணியின்
 உத்தார மில்லையெனின் உயர்வுண்டோ! ஓரினத்தின்
 நிகழ்காலச் சாதனையில் நிறைவின்றேல் தொல்பழமை
 புகழ்வாரை, முந்தையினைப் போற்றுவரை யார்மதிப்பார்.

இந்நாளின் தேவைகளை எண்ணாமல் காலமெலாம்
 பின்னோக்கிப் பின்னோக்கிப் பின்னோக்கிப் பேசுபவர்
 கூட்டம் வளர்கிறதே! கூக்குரலில் ஆர்ப்பரிப்பில்
 தேட்டம் வளர்கிறதே! செயல்மறந்து மக்களிடைப்
 பேதத்தை நானும் பெருக்குபவர், வீணான
 வாதத்தின் நாயகர்கள் மலிந்துளரே: மற்றொருவர்
 கூறுவதில் சிந்தை குவித்ததனை எண்ணுகிற
 பேறுடையர்; ஆய்வறிவுப் பீடுடையர்: விஞ்ஞானப்
 பார்வையுளர்; நம்மினத்தைப் பாதிக்கும் கேள்விகளைத்
 தேர்வுசெய ஆழ்ந்தகன்று சிந்திப்போர், பல்வழியும்
 தூக்கி, எடை கண்டுமனம் குழுபவர்; தூரத்தை
 நோக்கிளதிர் காலத்துள் நுழைதிறலர், விற்பன்னர்
 வளர்கின்ற நாடன்றோ வாழ்வுபெறும்: அத்திறத்தர்
 உளர்நம்முள்: ஆய்ந்தடங்கி ஒதுங்கியுளர்: அன்னவரைத்
 தேடுவதும், பட்டறிவில் தெளிந்தார்தம் சேவையினை
 நாடுவதும் முன்னேற்ற நாட்டமுளர் பாதை: இவண்
 யார்தமிழர் என்பதையே நாம்தீர்க்க வில்லையெனில்
 சீர்வருமோ! வெற்றிநமைச் சேருமோ! செந்தமிழை
 எம்மொழியென் றேற்பவர்கள், இதயத்தில் ஏந்தமிழைத்
 தம்மொழியென் றெண்ணுபவர் தமிழரே: மேலுமிதில்
 வாதமிடல் வீணர்செயல்: மானிடத்தின் சக்திதனை
 மோதவிடல் மூடர்செயல்: முனைப்போடும்

திண்மையொடும்

தணிவதிலா முன்னேற்றத் தாபமொடும், யாவரையும்
 அணிபேருத்து மேல்நடத்தும் ஆற்றல் தலைமையொடும்
 அறிவியலர் மேதைப்படைத் தனுப்புமொரு ஏவுகணைக்
 குறியுடனும், சக்திதரும் கொள்கையொடும் என்னினமே.

எழுவையேல் எய்துவதற் கியலாத் தேதுமிலை:

எழுவமேல் எய்துவதற் கியலாத் தேதுமிலை:

“எழுவோம்”என் ரெண்திசையும் எதிரொலிக்கக் கேட்
கின்றேன்

எழுவார்னன் ரெண்ணுள்ளோர் எண்ணைஅலை காண்கின்
றேன்

நீவிர் நுழ் பரைக்கபர்

அலைகளின் உயர் மன்று: ஆழ்ந்துள கடலின் சூழல் நிலையென வாழ்ச் சூவும், நீண்டவாய் முதலை யும்நாம் அஞ்சுதற் குரிய வல்ல: அவற்றினும் முதல தாக நெஞ்சிடைத் தமிழர் நீவிர் நினைத்திடத் தகுந்த அச்சம் ஓன்றுநும் கலத்தி லுள்ள ஓட்டைகள்: பகைவர் உம்மை வென்றுள சரிதை உங்கள் விரிசலின் சரிதை யன்றோ?

* * * *

வானொடும், வாந்த வழ்ந்த மஞ்சொடும் குலவும் மாடம்: தூணொடும், அகன்று நீண்ட சுவரொடும், எஃகை ஒத்த மரத்தினில் கதவு, மற்றும் வளிவரும் சாள ரங்கள், தரத்தினில் குறைவே யில்லாச் சலவைக்கல் தளங்கள், மற்றும் வண்ணங்கள் அனைத்தும் ஓன்றாய் மலர்ந்ததோ எனஅ மைந்த கண்ணங்கள் ஓளிரும் காட்சி: சுவர்களில் ஓவி யங்கள், எனப்பல உடைய தாய்உன் - இனத்தவர் தொன்று தொட்டு வனப்பொடு காத்து வந்த மாளிகை உந்தன் சொத்து:

இயற்கையின் சீற்றத் தால்மற் றிடிமழைக் கொடுமை யால்,
பின்

அயற்பெரும் பகையால் உந்தன் அரண்மனைக் கழிவொன்
நில்லை

கண்ணினிற் தென்ப டாது காலமும் உள்ளி ருந்து
புண்ணினிற் புரையே யன்ன, பொந்துகள் செய்து, செய்து
கோடியிற் குறைவி லாத கூட்டமாய்ப் பெருகி உங்கள்
மாடியும் நிலவும் தூணும் வலியிழந் தழியச் செய்யும்
கடும்பகை உமது பண்பில் கலந்துவாழ் கறையான்:

உம்மோர்

நெடும்பகை புறத்த தன்று: நீவிர்நும் பகைவர் காணீர்.

தமிழ்நோம் அழிக்கும் பங்கரிப்பு தலைவரவர்

இனநலம் மறந்தார்: தம்மை
 என்றமண் பெருமை காக்கும்
 மனநலம் துறந்தார்: மாந்தர்
 மழுலையில் பயின்ற பண்டைத்
 தமிழ்நலம் மறந்தார்: வையத்
 தலைமையின் தரத்தை எட்ட
 நிமிர்வதை நினையார்: மண்ணில்
 நின்றநம் மரபின் பண்பின்
 பெருமைகள் நினையார்: தம்மைப்
 பெற்றமண் வாழும் மக்கள்
 ஒருமையில் வலிமை பெற்று
 உலகிடைத் தமது சக்தி
 முழுமையும் திரட்டி, வாழ்வில்
 முனைப்பொடு முயன்று, நாளும்
 விழுமிய தேடிக் காணும்
 வேள்வியும் நினையார்: தங்கள்

சாதியில், சந்து பொந்தில்
 தன்னலக் குப்பை மேட்டில்
 வீதியின் கழிவில், நாற்றம்
 வீசிடும் சகதி, சேற்றில்
 சிறியன பேசும் மன்றில்,
 சிறுபயன் தேடும் வாழ்வில்
 வறியன நிலவும் பாலை
 வணத்தினும் வறண்ட நெஞ்சர்
 குழுவினில், களித்து வாழ்வர்;
 கொள்கையும் குறியும் இன்றிப்
 புழுவென வயிற்றில் ஊர்வர்:
 பொதுநலம் மறந்தும் எண்ணார்:

* * * *

வானமும் நிலமும் சேர
 வளர்ந்தவர் வாழ்ந்த நாட்டில்
 கூனர்கள் தலைமை யேற்கும்
 கொடுமைஞன்: தெய்வ மே: முன்
 வடக்கிருந் துயிரை மாய்த்து
 மானத்தைக் காத்த நாட்டில்
 அடக்கமென்று அண்டி, வாழும்
 அடிமையர் தலைமை ஏன்:மெய்
 “இறைவனும் ஓருவன்: மாந்தர்
 இனமொரு குலமே” என்று
 பறையறைந் திட்ட மண்ணில்
 ப்சியெனச் சோறு தேடும்
 சாதியின் சங்க மேன்னம்
 தமிழர்தம் ஓருமை கொன்று
 ஊதியம் தேடி வாழும்
 ஊழலர் வளர்வ தேன்னன்

கதவுகள் காப்பதில்லை

பேரினம் பிளவு பட்டுப்

பிரிந்துபின் பிரிந்து, நீண்ட
நாரிடைத் தொடுத்த பூக்கள்
நலமிழுந் துதிர்தல் போல

பொலிவிழுந் தழிதல் கானும்

பொறுமையொன் நில்லேன்: மாற்றும்
வலியிலன்: எண்ணி எண்ணி

மனத்தினுள் நொந்து, நொந்து

புழுங்குவன்: மவுன மாகப்

புலம்புவன்: எனது நெஞ்சம்

அழுங்குரல் அடக்கும் பாதை

அறிந்கிலன்: சரிதை தன்னில்

தன்னினம் அழிக்கும் பண்பில்

தமிழுனுக் கிணையைன் பாரை

இந்நிலம் கண்ட தில்லை

எனும்பழி சுமப்ப தேன்: யாம்.

கெள்விகள் போடி

தலைவன்னன் றெவரும் தம்முள்
 தலையெடுக் காத வண்ணம்
 விலைகொடுத் தெதையும் செய்தும்
 வீழ்த்திடும் சிறுமை சேர்ந்த
 இனத்தினர் தமிழர் என்னும்
 இழிவினைச் சுமப்ப தோநம்
 மனத்தினில் மாற்ற மின்றேல்
 வாழ்விலை: வளர்ச்சி யில்லை.

* * * *

இந்தியத் தலைமை யில்லை:
 இனிவரும் தலைமு றெக்குச்
 செந்தமிழ்த் தலைவர் என்னும்
 சிறப்புளர் வருதற் கில்லை:
 சாதியின் தலைவர் என்னும்
 தவளைகள் எழுப்பும் சத்தம்
 காதினைப் பிளக்கும் தோற்றம்
 காண்கிறேன்: மழைபி றக்கும்

வாரியாய் நின்ற பூமி
 வறஞ்சோ: வானம் பார்க்கும்
 ஏரியாய் மாறு மோ:அஃ(து)
 இயற்கையோ: தமிழர் தங்கள்
 வாழ்வினைப் பற்றி எந்தன்
 மனத்தினை அழுத்து கின்ற
 கேள்விகள் கோடி: யாரைக்
 கேட்பது: பதில்யார் சொல்வார்!

திரும்பார் வந்து சான்தீபார் வந்து

பதவியென் றாருவர்: பள்ளி
 பல்கலைக் கல்வி வாய்ப்பில்
 உதவியென் றாருவர்: தேடும்
 உரிமைகள் அனைத்தும் சேர்க்கும்
 கருவியென் றாருவர்: ஆட்சிக்
 கட்டிலில் இடம்பிடி டித்துத்
 தருமென ஒருவர்: தானோர்
 தலைவரென்ன் றுலவு தற்கு
 வழியென ஒருவர்: ஆட்சி
 வழங்கிடும் சலுகை மற்றும்
 தொழில்பல துவங்கு தற்குத்
 துணையென ஒருவர் என்னத்

 தனிநலம் பேணி நிற்போர்
 சாதியை வளர்ப்பார்: சற்றும்
 இனநலம் எண்ணி டாதார்:
 எளியரை ஏய்த்து வாழும்

பழியினர், தமிழர் தம்மைப்
 பகுப்பவர்: இவர்கள் காட்டும்
 வழியினில் நமது மக்கள்
 மயங்குவர்: நமது மண்ணில்
 உடலினுக்கு) ஊறு செய்து
 உறுப்பினை வளர்ப்போ மென்னும்
 மடமையும் இந்த நாளில்
 வளர்வதேன் தெய்வ மேளன்
 பேரினம் முந்தை நாளில்
 பிரளையம் கண்ட துண்டு:
 வாரியின் சீற்றம் பொங்கி
 வழிந்தநாள் மீண்ட துண்டு.
 காட்டிடை வளர்ந்த யானை
 கடலெனத் திரண்டு வந்து
 நாட்டினைச் சூழ்ந்த தன்ன
 நாற்புறம் பகைவர் வந்து
 தாக்கிய காலம் இந்தத்
 தமிழினம் வென்ற துண்டு:
 தீக்குணம் அனைத்தி னுள்ளும்
 தீயதாம் சாதிப் பற்றின்
 நஞ்சினால் தமிழச் சாதி
 நசியுமோ என்ப தெண்ணி
 அஞ்சினேன்: அஞ்சி னேன்:நம்
 அறிஞர்கள் பெரிய ரெண்போர்
 போர்க்கொடி யுயர்த்தல் வேண்டும்:
 புன்மையின் ஊற்ற ணைத்தும்
 தூர்த்திடத் துணிய வேண்டும்
 தூயவர் ஒதுங்கி வாழும்

மரபுகள் மாய வேண்டும்:

வழிவழித் தலைமை ஏற்கத்
தரமுளர், திறனர், சான்றோர்
சல்லடம் கட்ட வேண்டும்.

ஓன்றிவண் உறுதி என்போம்:

உயர்ந்தவர். அறிஞர் ஓன்றாய்
நின்றிவண் சாதி பேசும்
நீசத்தை ஓழிப்ப ராயின்,
பாதையும் காண்போம்: வெற்றிப்
பயணமும் காண்போம்: இந்தச்
சாதனை இன்று காணும்
தலைமைநம் தேவை அம்மா.

டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசாமி திருச்சி மாவட்டத்தில் வாங்கலாம்பாளையம் என்ற சிற்றூரில் பிறந்தவர். பின்னர் ஜோர்மணியிலும், அமெரிக்காவிலும் பயின்றவர். நீர்வளத் துறையில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர்.

நீர்வளத் துறைப் பேராசிரியர்; தமிழகத் தொழில்நுட்பக் கல்வி இயக்குநர்; மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர்; UNESCO ஆலோசகர்; அண்ணா பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் போன்ற பொறுப்புகளை வகித்தவர். இப்பொழுது இந்திரா காந்தி தேசியத் திறந்தவளிப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராகப் பொறுப்பேற்றிருக்கிறார்.

நீர்வளத் துறையில் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் படைத் துள்ள இவரது கண்டுபிடிப்பு ஒன்று, Kulandaiswamy Model என்ற பெயரில் அத்துறை இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. உலக அளவில் நீர்வளத் துறை அறிஞர்களால் மதிக்கப் படுபவர். UNESCO நிறுவனத்தின் நீர்வளத் துறைத் திட்டக் குழுவில் உறுப்பினராகப் பணியாற்றியவர். பல உயர்மட்டக் குழுக்களில் அங்கம் வகிப்பவர். தொழில்நுட்பக் கல்வித் துறையில் நீண்ட ஈடுபாடுடையவர். இவர் ஆர்வம் காட்டும் மற்றொரு துறை தமிழ் வளர்ச்சியும், தமிழ் எழுத்துச் சீரமைப்பும் ஆகும்.

பொன்னி இதழ் இவரை 1950-ல் பாரதிதாசன் பரம் பரையின் கீழ் அறிமுகப்படுத்தியது. குலோத்துங்கன் என்ற புனை பெயரில் இவருடைய கவிதைகள் நான்கு தொகுதி களாகவும், மேலும் சில கவிதைகள் ஒலிப்பேழையாகவும் வெளிவந்துள்ளது. கவிதை நூல்களும், உரைநடை நூல்களும் பல்கலைக்கழகங்களில் பாடநூல்களாக இடம் பெற்றுள்ளன. இலக்கியப் படைப்புக்காக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு 1980-ல் 'D.Litt.' பட்டம் கொடுத்து ச் சிறப்பித்தது. World Academy of Arts and Culture என்ற சார்வதேச நிறுவனம், 1985-ல் அதன் ஏதென்ஸ் மாநாட்டில் இவருக்கு, கௌரவ டாக்டர் பட்டம் (Litt.D) கொடுத்து பெருமைப்படுத்தியுள்ளது. “வாழும் வள்ளுவம்” என்ற இவரது நாலுக்கு, 1988-இன் ‘ாசித்ய அகாதெமி’ விருது வழங்கப்பட்டுள்ளது.